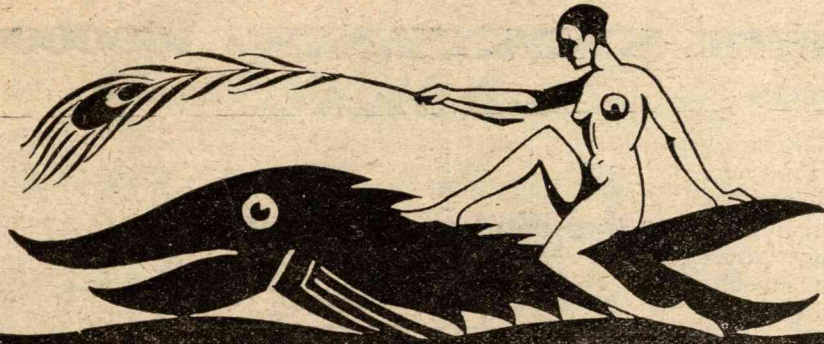

VI. évf. 30. sz.
(Ára Bucarestben 25 lei)

Ara : 20 lei, 3 ckor., 8 dinár, 2 lira, 40 Groschen

KAVIAR

A modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémáival foglalkozó hetilap

Kacagó amor

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében végezheti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pudert és szepilóvizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárban Timișoara, Mehala

(villamosmegálló.)

Gumibélyegzők, rézbélyegzők, dombornyomású névjegyek és festékpárnák, monogrammok, címerek vésése művészi kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: A r a d

Fiók: Timișoara, Belváros, Szt Györgytér

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-lap. Ára 10 lei, 4 dinár, 2.50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyárváros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós hangszerek gyártása. — Javítások gyorsan, pontosan, olcsón! Hu-
rok, szájharmonikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron.

Legszebb frizurák, maniküre.

Legjobb hajfestés, hajápolás

Legolcsóbb illatszerek és piperecikkek.
P. TODOROV,
női és férfifodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Lapunk nyomdája TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Kárpitos,
Paplanos,
Ablakrolló és
Redőnyszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szak-szerű javítása garancia mellett.

Szekerka László
kárpitósmester, TIMIȘOARA II.
Rékási-ut 15.

Az összes rovarpete kiirtási ideje most kezdődik!

Ne mulassza el az alkalmat, mert másképp a kellemetlen férgek-től nem szabadul meg!

„ARGENTINIA“

A rovarok és peték halála!!!

Próbáivég 40 lei (vidékre utánvét mel-llett küldöm) Levelezőlap hívásra azon-nal jövök és az rtást végzem.

Gönczöl

Timișoara III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54.

Cehoszlovákiai olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg helyben, fizessen elő negyed-évre és a kiadóhivatal a lapot minden héten pontosan megküldi.

Előfizetési ár negyedévre 60, félévre 110 korona. Előfize-téseket legcélszerűbb póstán a

Leszámítoló és Közgazdasági Bank, r. t. fiókjánál, Kosice

lapunk ott levő folyószámlá-jára küldeni. Mihelyt a pénzt a bank átvette, a lapot nyom-ban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 ko-rona helyett csak 185 korona

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét lev. lapon a kiadóhivatalal közli. Új könyv, fénykép és más ily dolgok megjelenésekor (amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-den gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a pénzt megfelelő portó kíséretében küldje be előre és a kiadóhivatal a megrendelést még aznap elintézi.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGYI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütykán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Jean Finot:

STEATOPIGIA,

azaz a far és a keblek megnyulása

Az utazók, akik földünk félvad részein jártak, egy időben nagy lármát ütöttek a testi rutság fontosságában megnyilvánuló egyes, személyesen tapasztalt eseteiről.

A hottentotta, kaffer, busman és szomáli asszonyoknál gyakori pedig az eset, hogy a far-izmok körül mértéktelenül kifejlődött zsírtömegek halmozódnak föl, amelyek a legkisebb mozdulatra is erősen, mondhatni erotikusan vibrálnak. Ezt a tünetment steatopigiának nevezték el és sok antropologus tudós élesen elválasztó faji vonást látott benne.

Holott ezeknek nincsen igazuk, mert ez a tünetment az illető törzseknél, bár gyakori, de korántsem általános, másrészt pedig Livingstone, a híres utazó szerint sok délafrikai búr asszony (tehát fehér faj) is hasonló jelenséget mutat. Azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy csupán egy helyhez kötött, különböző nagyságban előforduló zsírréteg megnagyobbodásáról van szó, nem

egy új vonás, vagy testi szerv feltünéséről. Amellett, ha kisebb mértékben is, megvan ez sok európai asszonynál is. Pompéji romjai között pedig olyan képeket találunk, amelyek arra mutatnak, hogy ott az asszonyoknál ezt a jelenséget „szép”-nek tartották. Ami mai szemmel nézve persze egyáltalán nem mondható annak, bár kis mértékben tagadhatatlan, hogy hozzájárul az erősebb nemi inger fölébresztéséhez.

A másik két jelenség: az emlők és szeméremajkak mértéktelen megnyulása. Több busman nő a vállait is körül tudja fogni keblével, a szeméremajkak pedig egyeseknél 15—18 cm-re is megnőnek.

Nem kell elfelejtenünk, hogy ezeket ismét nem lehet általánosítani és például a keblek megnyulása igen egyszerűen is magyarázható. A hottentotta és busman asszonyoknak ugyanis megvan az a rossz szokásuk, hogy melleiket huzigálják. Sőt Ranke azt állítja, hogy ez a

szokás északi Hollandiában és Dalmáciában is megvan, nagyon sok parasztasszony tesz szert hosszú keblekre ugyanezen szokás folytán.

Illetve, hozzátehetjük, hogy rossz szokás folytán, mert az okvetlenül kerülendő, még akkor is, ha esetleg az képes érzéseket és nemi izgalmakat okozna. Mert nagyon sok fiatal leány hódol a pubertás beállta után ennek a játéknak, amely izgalmat okoz neki és ideig-óráig nemi kielégülést szerez számára, mely persze csak erősebb érzéki éhséget okoz később.

Azonban az ilyen játékok megbosszulják magukat, úgy, hogy minden fiatal leánynak tisztában kellene lennie azal, hogy az a pár pillanatnyi gyönyör nem éri meg teste megrutítását.

Egy fiatal leány testének ugyanis legszebb, legcsodásabb, legkiemelkedőbb része mintegy teste ütközőpontja a kebel. Mely lehet gömbölyded, akár egy hamvas, mosolygó alma, akár előrehe-

gyesedő, mint két büszke császárkörte, akár kereken ovális, mintha csiszolva lenne, de ruganyosnak kell lennie, különálló a testből önerejéből, támasz nélkül kiemelkedő, előretörő tömegnek.

A keblek állandó huzigálása, sőt még paskolása is, miként fentebb említettem, azt eredményezi, hogy a kebel megnyulik, elveszti ruganyosságát, lelohad, szinte lelóg azon a testen, ahelyett, hogy belőle büszkén kiemelkedne!

Hisz éppen ez a szűz leányok legszebb ékessége és

mondhatni a szüzesség egyedüli testi előnye, a ruganyos, erős mell. A leány érintetlenségének elvesztése után ugyanis a mell fokozatosan ugys veszt erejéből és ruganyosságából, esztelen dolog hát ezt siettetni még a szűz korban, mert ha ez a folyamat már akkor megkezdődik, az ilyen leányoknak már fiatalasszony korában olyan erőtlén, lelógó mellük lesz, mint a kokotoknak, akiknél a sok élés tudvalevőleg elsősorban emlíkre hat.

Ford. Dr. Z. B.

Az országut

— Eredeti kézirat — Irta: Wild Oszkár. —

Az országuton állt az alkonyatban a cigánylány és lesütötte a szemeit. Fejedelmi, büszke nő volt, talán valamelyik hajdan uralkodó vajdának egyenes leszármazottja. Magas termetére tépett, hiányos ruha feszült, bronz-halvány bőre ragyogott, szemei sötétén villogtak árnyékos üregük mélyén.

A férfi ott állt mellette és melegen, szeliden nézett le rá, ilyen gyönyörű, pompás, a maga vadságában és nyersségében is finom és kecses nőt még nem látott.

Az alkonyat már egészen ráborult a tájra, a végtelen mezőn gazdátlanul kóborolt a csönd, a látóhatár szélén sötét felhők nyultak el, sehol egy lélek, a szél sem járt a fütenger fölött.

— Ugye, már nem félsz tőlem, te szép, te gyönyörű, te tökéletes leány...

— Nem... így még nem beszélt velem soha senki.

A férfi közelebb hajolt hozzá és tekintetében szilaj tűz lobogott.

— Nem is én beszélek hozzád, hanem a lelkem, nem is a lelkem, hanem a te szépséged, a te nagyszerűséged szólalt meg bennem...

Éles, borongó tekintetét a lányra szegezte, akinek az az érzése támadt, mintha hirtelen mély szakadékba tekintene és már-már beleszedülne a feneketlen mély-

ségbe. De nem tudott szemeivel menekülni előle, ez a tekintet fogva tartotta. Teste észrevétlenül a férfi felé nyújtódzott, nagy, sötét szeme tágranyilt és forró, lázasan perzselő fényben égett, melyet csak saját vérével tudott volna eloltani, vagy enyhíteni. Hirtelen gyötrelmes vadság torzította el arcát. Fagyos forróság borzongatta végig és lassan lehajtotta fejét.

Szédült és alatta az országut. Az országut, mely az ő bölcsője és dajkája, szülője és hajléka volt, homályossá változott szürke, mozdulatlan porra, mintha kavargott volna és mint hogyha úgy huzta, vonta, szédítette volna le magához.

A férfi nézte és szája lihegő, érzéki mosolyra huzódott, úgy, hogy összes fehér fogai elővillantak és kipiroslott foghusa is, melynek nedves, sikamlós, szinte élő, égő vörössége kifejezte az érzéki-ség minden gyönyörét.

A leány mellé lépett, gyorsan és erősen magához vonta, keze pedig rátévedt gömbölyű halmaira, amelyek keblén már foszlatták szét vékony ruháját.

— Szeretsz...? Mondd: szeretlek...

A leány görcsösen megvonaglott karjai között, úgy, hogy kábultságtól fakadó arccal, féligzárt

szemeivel és kéjesen vibráló ajakkal hánykolódott ruganyos melle a férfi kezei között. Nem akarta, nem tudta ismételni annak a szavait, de az merev suggeráló tekintetével megnyitotta ajkát és hangtalan szavakat sugott maga elé.

— Szeretlek... szeretlek...

Arca lángba volt borulva, szempillái lecsukódtak.

A férfi erős karjaiban tartotta őt. Vérének illata virágédesen suhant át érzékein. Gömbölyű melle szinte perzselte remegő tenyerét, amelyen át mintha rejtelmes erők szálltak volna testébe, amelyek elviselhetetlenül felduzzasztották és megnehezítették, megfeszítették.

A lány hirtelen fölnyitotta szemeit, egész teste görcsösen összerándult és eszelősen, lázasan sugta a férfinak:

— Minden a tiéd... ami rajtam, bennem és belőlem van, minden... a husom, a bőröm, a vérem, amiket soha senkisé is érintette, csak az országut pora hamvasította meg, — mind a tied, fald föl, tépd szét a husomat...

A leány kiszakította magát öléből és elébe állt, arcát az arcához, emelte. A vére felforrt a belső tüztől, mely ereiben tombolt, a férfi rámosolygó szemeitől, fehér fogaitól, biborvörös foghúsától. Ölében elhamvadtt az ellenállás utolsó kis szikrája is. Kiáltott, sikoltozott a fájdalomtól és vágyakozástól, két térdét a férfi térde köré fonta, keményen és kéjesen összeszorította s csak akkor tártá őket szét alázatosan, amikor a férfi az országutra fektette, amelyen álltak és amely sötétén bujt meg alattuk, amelyre ráfektette a vonagló testét és keményen, sulyosan hajolt fölébe, mint valami leomló fal.

A leány fölsikoltott a kéjtől.

Alatta a kemény országut feküdt, bölcsője és hazája, fölötté pedig a férfi, fejedelem és isten egy személyben, mely hazájába és bölcsőjébe tévedt, hogy imádja és bemutassa neki a legszentebb aldozatot.

Rajta feküdt a férfi, sulyosan és vadul, mint valami járatlan hegy és könyörtelenül, mint saját fájdalmas vágyakozása.

Szűz husa porrá zuzódott, mintha két nehéz, forgó kő közé kerül volna és alatta sötétén hallgatott, gondolkodott és pihent az ősi országut...

EGY KÜLÖNÖS NASZÉJSZAKA

— Eredeti kézirat. — Írta: „Jó-Lét”. —

Mérkőzés után a csapattal kimentem az állomásra, vártuk a személyvonatot, hogy haza utazzunk. Hűvös, kora tavaszi este didergette meg a könnyen öltözött tagjainkat. A fiúk a győzelem, kellemes érzésével tárgyalták a futbalsport lényegét és a mai nap fényes eredményét. Itt-ott felbukant egy két utas is, azonban sehol egy nő sem mutatkozott, akivel esetleg kellemessé lehetne tenni az utat. Határozottan untam magam. A tavasz velem is éreztetni kezdte lázas hatását, bizsergett a vérem, karjaim ölelni vágytak, az ajkam csókra volt szomjas. Ide is abban a reményben jöttem el, hogy egy kedves kalanddal gyarapítom gyér emlékeimet. Friss, üde falusi szerelmet éheztem. A városi mulatók pénzsovár festett lepkéi undorral töltötték el. Nem őket utáltam, hanem magamat, ha karjaimba vettem közülök egyet! Mindig azon évdöttem, ki volt előttem, ki jön utánam, kitől jött és hová megy szerelmet mimelni? ... Lanyha csókjait elcuppogtatva a jövődelem nagyságáról ámodozik. Nem ilyen csók kellene! Véletlen jöttért, fizetetlenért, tiltottan lopottért áhitoztam. És elmult a szép napsütéses délután anélkül, hogy megtaláltam volna vágyam megtestesülését. A tribün telve volt kacagó nőkkel, csillogón szórta szembogaruk kacér pillantásait, de a legenyhébb közeledésre visszariadtak és hideg márvánnyá meredt egészséges piros arcuk. Nem lehetett hozzájuk férni, a kínálkozóktól pedig én féltam.

Éles fütty hasított bele az éjszakába, a vonat berobogott. A kocsikból leszálltak a megérkezők. A rám kiáltó fiúk után fel akartam lépni a lépcsőre, amikor hátam megett is nevemen szólítanak... Ernő... Ernő... Szervusz!

Visszafordulva megpillantok egy szőszke babafejet, aki mosolyogva tart felém, mint egy jó ismerős, illetve rokon féle. Emlékeimben kutatva közeledtem a bájos leánykához, de a legnagyobb erőfeszítés dacára sem tudtam beiktatni ismerőseim sorába. Természetesen azért úgy tettem mint, aki örül a találkozásnak és sietve csókoltam meg a felém nyújtott kis kezét. Pompás, ápolt kacsó volt és úgy befeküdt a

a férfias tenyerembe, mint egy kis madár a gólyafészekbe.

— Na, de ilyen meglepetés... — nyögtem, hogy valamit mondjak.

Hát nem tudtatok róla? Pedig megírtam a bácsinak az érkezését, még azt hittem, engem keresel a vagonban.

Közben a vonatom csendes dübörgéssel kiosont a sötétségbe. A kis állomást egy gyengén pislákoló lámpás világította meg.

— Kocsin jöttél?

— Nem én, hanem vonaton! — feleltem határozatlanul.

— Hát akkor hogyan megyünk ki tíz kilométernyire?

— Á, szó sincs róla, hogy most menjünk. Majd megvacsorázunk, azaz, hogy ne legyen feltűnő, először is két szobát váltunk a „Zöld fa” szállóban és oda rendeljük a vacsorát. Kipihened magad szépen és holnap haza megyünk.

— De hát... legalább a néni is eljött volna... vagy Ella...

— No igen igen az lett volna a legjobb, de hát csak én vagyok itt, remétem nem tartasz oly gyámoltalannak, hogy ne tudnék egy magányos nőt megvédelmezni?

— Oh te csacsi! Nem erre gondoltam...

— Hanem?

— Hát arra, hogy... hogy... milyen szerencse, hogy engem itt senki sem ismer... mert mégis csak furcsa... veled... egyedül tölteni az éjszakát...

— Eh, semmiség az egész! Egy tizenkilenc éves...

— Pardon!... A jövő hónapban leszek tizenhét...

— Egy tizenhét éves leány elég önálló ma már ahhoz, hogy nyugodtan eltöltheti az éjszakát a maga fajta nyugodt férfi védelme alatt.

Kis bőrtáskájával kezembem lépünk be a falusi szálló halljába. A portásnak kinevezett mindenes alázatosan kapta le a sapkáját előtünk, bizonyára fiatal házasoknak tartott bennünket. Előre elhadarta a szobáik kényelmét és megkérdezés nélkül bekísért egy gyéren megvilágított két ágyas szobába.

Bájos védecem riadtan nézett rám, míg én megértően intettem fejére, mire ő felvonta vállát.

— Vacsorát kaphatunk? — kérdeztem az alázatos kalauzolt és magamban igen örültem, hogy kezd érdekes lenni a helyzetem.

— Ó, hogyné kérem! Mit parancsolnak? Van friss pörkölt... esetleg csirkét is vághatunk... finom korai csibe...

— Korai csibe? Ezt kérünk, — felelt helyettem a kis szőszke, kinek a nevét sem tudtam. — S salátát is hozzá, de nem forrázva, — csicsergette tovább, míg én hozzátettem, hogy, ha van jó boruk, azt is hozzon.

Alig, hogy eltávozott a mindenes, a kis szőszke rám támadt:

— Ernő... mit csinálsz? Két ágyas szobát váltasz?

— Ugyan kérlek, — nyugtattam meg a kis lázadót — széthúzuk az ágyakat és közébe helyezzük a szpanyolfalat. Láthattad, hogy fiatal házasoknak néznek bennünket, mért rontsam el a murit...

— No ez mulatságos... majd fog Ella nevetni, ha meghallja!

— Ugyan kérlek, Ellának se muszáj erről tudni... Tudod milyenek a nők? Mindjárt kombinálnak! — feleltem találomra, magamban azonban őszintén gondoltam, hogy erről legjobb nem tudni senkinek sem.

Ezalatt elrendezkedett a szekrényben, felöltőjét beakasztotta és szépen melléje az enyémet és kacagva mondta:

— Így ni uracsám, a ruhákat rendbe hoztam!

Jókedvű kacagása elfelejtette velem helyzetemet. Gondtalanul rákönyököltem az asztalra, melyen egy szál gyermelya pislogott s vibráló árnyékot vetett a falra a kis szőszke gyönyörű idomairól. Kék szövetroha simult formás testére, rövid, rakott szoknyácskájá alig, hogy térdig ért, bluzát kellemes hullámokkal tette kecsessé két kis keble. Dekoltázs alól kivillant a frissen mosott csipkés kombiné és mint a féltve őrzött kincsre fősvény gazdája, úgy tapadt rá a két buja halomra. Selyemharisnya, finom cipőcskéje zárta le a kedves látványosságot. Ki lehet ez a kis tündér? Törtém a fejem.

— Ejnye, de nevetlen vagy Ernő, meglátszik, hogy a német fruskák kineveltek csevegő formádból. Meséld, mit műveltél az utóbbi hat év alatt Berlinben. Azt írta Ella,

hogy a vizsgáid sikerültek és most már nem fogsz többet elutazni, hanem átveszed a gazdaságot.

— Igen, ez lesz a legjobb, feleltem merészen.

— Mit nevelsz te kis bohó? — kérdeztem a kacagásra fakadó kisleányt...

— Nem emlékszel a bácsi mit mondott, mikor még kislány voltam?

— Ja! A bácsi?!... Igen-igen, ő szeret tréfálózni...

— Persze, hogy tréfa... azért nevetek rajta. Kamasz diák voltál, én meg úgy tiz, tizenegy éves csiltri, mindig kis menyének csufolt, amiért én nem is egyszer sirva fakadtam és ti kinevettetek.

— Most is sirva fakadnál? — kockáztattam meg a kérdést.

— Jaj, de éhes vagyok Ernő... sürgesd már a csibéket...

— Rögtön itt lesz, te kis csibe kanibál... s alig, hogy elhangzottak szavaim, jöttek is a teritékkel és a vacsorával.

Kitűnő volt minden, a csibehus, a saláta, no és a bor... ez különösen finom volt. A kis társnőmnek is ízlett és mindjobban csillogó szempillantással kocintott velem.

— Ernő, ez regényes... ez szokatlanul érdekes... mi most... mondjuk... de ne értsd félre... tudod így képzeltem el... mi most nászutasok vagyunk, akik lekésték a csatlakozást és egy ismeretlen helyen töltik az első éjszakájukat...

— Igazad van! Eltaláltad! Az én érzésem is ugyanaz!

— Na, csak ne beszélj, ilyen világjárt férfi sok-sok kalandon mehetett keresztül?! De nekem új; ugyan tölts még egy pohárával, olyan jó ez a bor...

Már az én fejemben is vidám gondolatok keringtek, szemem éhes pillantásokkal simogatták a hanyagul elheverő leányalakot. Ruhástól dőlt le a vetett ágyra és úgy hun-cutkodott felém...

— Uracsám, állítsa be a váálszfalat, veikezni akarok.

És én ugrottam a spanyolfalért, melyet egészen az ágyam mellé állítottam, hogy egy kis résen magam is gyönyörködjem az érintetlen női test szépségeiben,

— Ernő, én úgy be vagyok csipve, oly mesésen jó kedvem van, még a cipőmet sem tudom kigombolni...

— Segítek?

— Hát... ha nem nézel rám... vagy várj csak... magamra kapom a paplant... most már jöhetsz.

Piros paplanba burkolózva nyujtotta felém bájos lábacskáit. Ingben

volt már, rózsaszínű karjai átfönták a paplant, de a keble ki kifehérlött hajolgatás közben a fehér fodrokból. Örjítő volt a perc. Szemem tűzben égve kapcsolódott az övébe. Magam is csak nadrágban és ingben voltam már, melyet ő meg is nevetett. Ajka vérpirosan koszorúzta fehér fogait. Igazi, csókra érett gyümölcs volt a száj. Beleharapni vágytam. Tűz égett bennem is, a him vadió lángja lobogott ereimben, forró kezembe kaptam lábacskáit, kigomboltam cipőjét, de nem hagytam el, lassan felnyultam a harisnyákerít és remegve az izgalomtól, huzztam őket lefelé a formás vádlikról. Ő is mámoros volt, kacagása sokat sejtőn csengett, szemei odaadással tapadtak az ingem alól is kiduzzadó izmaimra.

Halkan suttogta: — Ernő, ezt már ne... köszönöm, ne... — De én a lüktető homlokomat a combjaira fektetve csókoltam a puhán bársonyos bőrét és merészen hatoltam csókos futással a piros paplan takaró alá.

— Ernő, az Istenért... ne... — tiltakozott gyengén a vágyban égő test és halk sóhajokkal szedte a levegőt, már elnyulva, odaadón a vánkoston.

Nem vad rárontással, hanem idegbénító testsimogatással csigáztam fel fiatal vérét az öntudatlanságig...

Szerelmi lázban suttogta:

— Ernő szeretsz?

— Szeretlek tündérem, boldogságom, mindenem, szeretlek, nagyon szeretlek!...

— Szeress Ernő! Nagyon szeress! — lihegett a gyönyörű nő s kéjt szomjazva kitárta gömbölyű karjait, felkínálva testét a végső szenvedélynek. A ruha rólam egy pillanat alatt a földön hevert, meztelen testtel simultam hozzá...

Vad szenvedélyem urrá lett óvatosságomon és forró testem hűvvel tört át az érintetlen fekete rózsakelyhen...

*

Lustán, összetörten ébredtem fel másnap. Bután néztem széjjel az ismeretlen szobában... s lassu gondolkodással raktam sorjába a tegnapi különös eseményeit. Kíváncsian keresve a szöske tündérkémet.

— No mi az? Hol van a kisleány? S tekintetem az éjjeli szekrényre tévedt, ahol egy kis illatos levélke hevert. Mély lélegzettel szivtam magamba az édes illatot és lázas sietséggel bontottam fel:

„Ernőcském, kis butám! Nevedet pajtasaid kiáltásaiból tudtam meg. Rá bízva magam a véletlenre, egy

kis jövedelemre akartam szert tenni. S nem csalódtam, mert a pénztárcád gavallérosan kiegészítette az éjszaka édes perceit. Remélem, te sem sajnálod ezt a pár ezrest a „nászéjszakáért?”

Bizom gavalléros diszkrécióban, csókol a te tündéred. U. i. A szobát már tegnap kifizetted, a jegyed is érvényes még, borravalót hagytam az asztalon! Ne felejtse el soha! Csókol a fenti!”

És még csak nem is sajnáltam elveszett pénzem.

HUMOR

MAJD HA MEGNŐ.

A kis baba valamit kérdez a mamától, mire a mama megjegyzi:

— Te még kislány vagy, neked ilyesmit még nem szabad tudni, csak ha majd megnősz!

— De mamuszta, ugy-e, ha már olyan nagy leszel, hogy én is kurtá szoknyát holdol, attor majd megmondod?

NAGYLELKÜSÉG.

Az öreg uzsorást egy napon meglátogatja fia és örömmel közli vele, hogy éppen ma lett tizenhárom éves. Az öreg, aki nem csak uzsi, de fukar is, már előre reszket a gondolatától, hogy ajándékot kell adni, de hát nem lehet kikerülni. Szorongva kérdi tehát a gyereket:

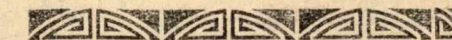
— Nos, kedves fiam, mit adjak neked?

A kisfiu szerény és így felel:

— Én valóban nem tudom.

— Nos, — feleli a fukar — akkor adok neked egy évi gondolkodási időt.

3 nap alatt eltüntét: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Döm-tér 6

Rádió-készülékek erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

HELEN KALANDJA

EREDETI KÉZIRAT — IRTA: SZEPESSY ISTVÁN

I.

A Pilátusz még most is rózsaszín fényben fürdött, szemben a Bürgenstock-kal, ahová már leereszkedett az éjszaka. Egymásután kigyulladtak a lámpák a partok mentén s a többől kísérteties ködök kezdtek szállingózni.

A Grand Hotel National tele volt sportoló fiatalemberekkel, lányokkal, kalandra szomjas férfiakkal, asszonyokkal. Nappal skí, ródli, havas nevetés, éjel csokolódzás, titkos találkák és vergődő, fiatal sirások. Asszonyok bő sportnadrágban, amely úgy lebeg hogy a bűnös, fehér testek minden formáját kiemeli, a férfiak trikóban, sveterben... Rohanás a skitalpon, lendülő repülés a szánon, az egészség játéka az érzékiséget, a nappal mulatsága az éjszaka forró csókjaiért, melyek a szomjasságtól meghasadó fiatal szájakon fakadnak...

Helén anyjával és nénjével, Olgával, Luzern svájci fürdőhelyen telelt. Helén tizenöt éves volt.

De mindenki azt hitte róla, hogy tizenhét.

Sima, barna bubihaján lila bőrsapka feszült, apró kemény melleihez galambszürke selyembluz tapadt. A szeme, a hosszupillájú, ártatlan, barna szeme igazi urileányé volt. A tisztaság és a romlottság pompás keveréke, már az első pillanatra is különös, izgató érzést váltott ki.

Ha skitalpán végigsiklott a lankán, ha ródliján hátrafele lecsuszott, ha estélyi ruhájában mezeten karjával, vállával ott keringett a tangó ringásában, a férfiak összenéztek és egyet gondoltak.

II.

A Bürgenstock keskeny, hóvájú mesgyén két turista ment szótlanul egymás mellett. Egy férfi meg egy nő.

Az este már végkép leborult a hegyekre, lent a völgyben apró fénygömbök csillogtak. Luzern...

Az éles, hideg levegőben a nő akaratlanul, elcsuklón és szerelmesen simult a férfihez.

A férfi hirtelen megállt.

— Hová megyünk, Marie?

Lágyan, tompán kérdezte ezt

tőle. A nő nem szólhalott, mert a férfi maga felelt nyomban a saját kérdésére:

— Nem, nem, Luzernba nem akarok menni. Kóborolni akarok, mert aludni úgy sem tudok. És mivel veled találkoztam... — morgogta dühösen.

— Most végleg le akarsz rajzni a nyakadról?...

A férfi nem felelt. Gyorsan, szinte futólépésekben sietett a hóban. A nő alig tudta követni. Még mindig az látszott le arcáról, hogy súlyos lelki tusák marcangolják. A két futó, tovaíramló emberi árnyék, a férfi fehér szveterben és sűrű csilla bundában, kék sapkában, egészen beleolvadt az éjszakai ködbe. A férfi nyaksálja meglibbenve hadakozott az ellen, hogy a nehéz köd tökéletesen magába mossa.

A férfi most újra megszólalt:

— Ebbe bele kell törődnöd, ezen senki a világon nem változtathat. Szakitunk. Különben is Párisba akarok menni.

A leány könyörgött:

— Ne hagyj el, Albert!

— Eh! — a férfi dühös lett.

A leányszemek sűrű pontcskaiból most nagy tüzek csaptak ki.

— Hát akkor, Albert... nesze!

Kis tör villant kezében... Albert, mint egy párdac vetette rá magát a nőre. Alig egy fél percig tartott a néma, de heves küzdelem és a nő végigzuhan a földön, mint egy fatuskó, kebléből pedig ömlött a vér...

III.

A vacsorának vége volt. Alois, a mindig mosolygó arcú, sima és hajlángó pincér odébb tolta az asztalokat és megkezdődött a tánc. A kéttagú zenekar, hegedű és zongora, szorgalmasan utánózta a dzseszt, a zongorista üstdobba, kereplővé, triangulummá alakult át és még a lábára is csörgőket rakott, a hegedűs hegedűjéből szaxofon-hangokat akart kicsalni. Az asztalon tálakban forralt bor, a teremben a kisportolt testek kigözlögése, bőlé, pezsgő, vágyakozó várakozás. Elbingék, így hívták Helénéket, asztala körül egész seereg fiatalember tolongott.

Elbingné ült az asztalfőn. Kövér természetű asszony volt, a ruhája a legdivatosabb, térdigérő. Nyakán gazdag gyöngysor. A lába kicsi volt, formás, a feje fiatalosan tetszeni vágyott, a szeme udvarlókát keresett...

Olga, az idősebb lány, nagyon szép volt. A büszkearcu, fiatal teremtes szinte elveszett a pálmák és más délszaki növények között, melyek az asztalt körülvették.

Es mellettük az asztalnál Helén. A három hölgy körül pedig minden este öt-hat éhes férfi. Nősek és nőtlének, kalandra vágyók és elszánt házassulandók, vidám szerelmi turisták.

Elbingék nagyon gazdagok voltak és mindenféle számítású férfi szívesen ült az asztalukhoz.

Elbingék heteket töltöttek Luzernben és asztaluknál minden este bucsuzkodási ünnepély volt. Az elutazó fürdővendégek bucsuzkodtak tőlük. Jöttek, megismerkedtek, skiztek, egy ródlin hárman csusztak összebujva, skitalpon eltévedtek az erdőben és csokolódtak a havas fák alján, barátkoztak, mulattak és elutaztak.

Igy változott a hotel élete, csak Elbingék voltak állandóak.

IV.

Helén nagy, barna szemei me-reven az ajtóra szegeződtek.

Havas, turistaruhás, karcsu, fekete-hajú, fekete szemű, finom arcélű fiatalember állott ott. Kezében hegymászóbot, vállán hátizsák.

Újonnan érkezett vendég, vándorturista. A hegyek, a szabad járás-keles, kóborlás bolondja.

Megérkezett s mielőtt lefeküdt volna, megnézte a hegyi bachanáliát...

Helén szeme belekapaszkodott vágyón, kérőn, a férfi szeme möhön Helén nézésébe kapcsolódott.

Ez a tekintet olyan volt, mint egy forró, hosszú, vétkes csók. Schopenhauer írja, hogy a leendő gyermek első életmegnyilvánulása az ilyen pillantás.

A látomány eltűnt az ajtóból.

A zenekar slow-foxbba kezdett. Helén felállt és kiment. Érezte, hogy fiatal husa ég, a keble feszíti a bluzt.

A levegő fűszeres volt. Az arcokon már égett a reggeli hideg. A szemek csillogtak.

Helén gyenge, karcsu testét rázta a forró, szerelmes indulat, mint fiatal fát a svájci hegyekből alá-

zuduló havasi szél gyilkos lehellete.

Helén az irodába ment.

Megnézte az újonnan érkezettek névsorát, mohón lihegve.

Az utolsó beírás szinte még meg sem száradt. Széles, energikus, férfias írás.

Von Schulthe aus Berlin.

Amikor Helén visszament a terembe s a lépcsőhöz ért, egy karcsu árny hozzáhajolt... Az idegen. A két szem újra összevillant...

— A sörcsarnokban várom.

Helén visszament a terembe, még kettőt láncolt, azután eltűnt.

Az anyja és Olga nem is kérdezősködött utána. Bizonyosan fáradt volt és felment. Megtörtént ez máskor is.

V.

A sörcsarnokban a szomszéd község néhány parasztja iddogált. Nyekergett a harmonika, forogtak, topogtak a régimódi táncok, a szöges cipők kopogtak a deszkapallón és Helén vigan táncolt von Schultheval.

A karjába dőlt, hozzásimult, egy testté olvadt vele, tizenötéves, érett teste forró volt, barna szemeit lehunyta s hallgatta, amint von Schulthe sugta neki:

— Maga a legszebb leány, akit életemben láttam... Azonban fájdalom, sürgősen el kell innen mennem... Halaszthatatlan ügy. Reggel, hétkor már indulok... De ha úgy érzi, hogy megéri az emlék, csak tíz percre... öt percre... lopódzék be a 17-esbe... Csak éppen meg akarom ölelni, meg akarom csókolni, emlékül magamhoz akarom szorítani... Amikor megállottam a terras ajtajában, mint ha villám ütött volna... Te... te voltál az egyetlen, a legszebb.

És Helén félig nyitott ajka mögül forró tűz lehellete áradt.

VI.

Egy ajtó nyílt, egy ajtó csukódott.

Egy kemény leánytestről leszábadult a kombiné, lehámlott a fehér formákról a fehérnemű és feltáruult az érintetlen terület. Von Schulthe hozzáfeszült a nedves, tüzes testhez.

Halk sóhajtások, hogy a falak meg ne hallják, apró bugások, remegő lihegések, egymásba roskadt hosszú csók, forróság, láz, láng... szerető, mosolygó fájdalmu pillantás...

Csak tíz perc...

A bucsuzásnál az ifju névjegyet adott át.

— Csak reggel nézd meg!... Majd irok...

Egy ajtó nyílt, egy ajtó csukódott.

Helén a folyosó villanyfénye alatt áll s a névjegyet nézi. Kiáltani szeretne, szétkiáltani az egész hotelben, hogy minden nő irigyelje, sápadjon el... De nem lehet... Nem engedi az utálatos erkölcs...

Besiet anyja szobájába. Az már lefeküdt. Neki megmondja, megmutatja a névjegyet...

Hízen semmi sem történt. Csak flört volt, fogja mondani... hogy a határon túl nem ment... hogy urilány maradt...

Pedig...

— Anyus... anyus!... — suttogta halk kiáltással és odaadta anyjának a névjegyet.

A névjegyen a név: Albert, szász-meiningeni herceg.

VII.

— Helént valami egész ritka, kivételes szerencse érte, — mondta a mama mindenkinek.

Faggatások, kíváncsi kérdezések ostroma, de Elbingné állhatatos maradt.

— Leider, ezt nem mondhatom meg... Mi, Helén?

Anyus és médi szeme pajkosan összevillant.

Ők mindent tudnak... Nem sokára majd jön a levél...

De uzsonna után, mikor a szobákban szétoszlik a társaság, anyus itt is, ott is bizalmasan mesélni kezd... És tíz perc múlva mindenki tudja a titkot...

Valódi herceg... Albert... Szász-Meiningen...

Nem ír!... Nem ír!...

Nap-nap után mulik el, és Albert nem ír.

— Tudod, az ilyen nagy urak nem is írnak személyesen, egy nap csak elküldik a titkárukat, vagy udvarmesterüket... Lehet, hogy az anyját kell előbb meggyőznie... Ne aggódj, drágám, én bizonyosra veszem... Egy nap megjön a cimeres írás...

És egy nap valóban megjött a cimeres írás.

A rendőrség küldte... Mellékelve a fotográfia... Helén szívverése megállt. A herceg rabruhában. És a rendőrség hivatalos kérdései:

Vajjon ismeri-e Elbing Helén kisasszony ezt az egyént, aki január

27-én, a lucerni találkozás napján, az egyik alpesi úton meggyilkolt egy turistát és este a Grand Hotelben szállt meg?... A nála talált irások között volt Elbing Helén kisasszony címe is... Most kérdezi a hatóság, hogy Helén kisasszony emlékszik-e rá és honnan ismeri?

Elbingné diktál, Helén ír:

„... Kérdésem egyént a Grand Hotel Nationalban láttam, arcképéről felismerem, de róla többet nem tudok...

Helén ábrándozik. Félve, irtózva, gyönyörtelien.

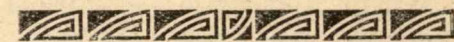
Egy gyilkos ölelte, csókolta a gyilkosság estéjén. Még talán alig száradt le kezéről a vér... Egy hevesebb ölelés és őt is megfojtja... talán azt is akarta...

Melyik barátnőjének volt ilyen kalandja?

Milyen szép, karcsu fiú volt, hogy tudott ölelni, csókolni.

Igy szép csak, így feledhetetlen... Örök életre szóló emlék.

— Albert, köszönöm neked, hogy nem voltál herceg!

HILDEGARD, az anarchista.

Az „Olasz Mesterművek”
írásából.

A nők rövidre nyírták a hajukat, a férfiak vállig érő hosszú hajjal járkáltak.

Külvárosi piszkos csapszékben gyüleseztek az anarchisták. Régóta haragudtak az elnökre.

„Pusztulni fog. Meg fogjuk ölni.” — harsogott az egyik bikafejű anarchista.

„Meg fogjuk ölni.” — ismételték tizenhatan.

„A vasárnapi emlékünnepeken meg fog halni.”

Ebben megegyeztek. Egy széles karimájú kalapból sorsot huztak. Hildegard huzta ki a keresztes cédulát.

„Hildegard, vasárnap délre halott lesz, érted?” — parancsolta a bikafejű.

„Meg lesz” — felelte nyugodt, bátor hangon Hildegard.

Fizettek. Felöltözködtek és egymásután kiléptek a szabadba.

A nyitott ajtón kiszaladt a csapszék kacskaringós füstje és bekanyarodott az ucca kódébe.

A sarokig együtt mentek, ott különváltak.

Mindegyik bucsuzkodón kezét szorított Hildegarddal.

„Majd meglátjátok, mit tudok” — és kényesen megszorította a feléje nyújtott kezeket.
Hazament.

Minden reggel óvatosan bezárta az ajtót és gyakorlatozott a kis törrel. Egy felszemű bábút, amelyik még gyermekkorából maradt itt emlékebe, össze-vissza szurkálta. Vasárnap korán reggel elment hazulról, a kis tört a kabátja alá rejtette és magához szorította, miní egy rég nem látott barátot.

Sok idő volt még, délig barangolt a szívtelen uccákon, amíg a fogadalmi templomhoz ért, ahol az emléknapot ünnepelték.

Megállt a templomajtó előtt és hallgatta a koldusok unalmas nyöszörgését.

Mindenkit megnézett, aki a templomból kijött. Egy vasárnapi néni, aki az imáját csámcsogta, megijedt tőle. Valaki koldusnak nézte és egy nikkelpénzt nyomott a markába. Odaadta a szomszédjának.

Mikor az elnök kilépett a templomajtón, melléugrott, kirántotta a tört, a levegőben kalimpált vele. A kitóduló imádságos tömeg elsodorta az elnök mellől. Tizen is megragadták egyszerre.

Kiejtette a tört kezéből. Felézuhanó öklöket látott. Érezte, ahogy a nekimerésedett polgárok dörömböltek a hátán.

„Éljen az elnök. Éljen” — hallotta. Azután az emberek ordítózsuga zúgott a fülében:

...bestia... gyalázatos ringyó... agyon kell verni a szajhát... széjjelkoncolni... furia...

Vékonyhangu, mérges asszonyok a fülébe sikítottak és a haját tépték.

Két hatalmas rendőr belökte egy csukott kocsiba és sebesen elvágattak vele.

A tömeg még sokáig kiabált és fenyegetődzött, míg végre elcsendesült.

A jámbor esküdtek (nyugdíjazott tanár, egy pék, két háztulajdonos, egy hordár és két kereskedő meg a kéményseprőmester) halálos ítélet mellett szavaztak.

Mikor a tárgyalóteremből visszakísérték a börtönbe, vadul bömbölt és óbégatott az összeácsorgott tömeg.

Hildegard kinevette és lesajnálta őket: boldog hülyék.

Tréfált az örökkel, akik kísérték.

Azok csodálkoztak rajta. Nem tudták megérteni.

„Szegény lány, 20 éves és már meg kell halnia” — dörögte magában az ő, ahogy végigballagott a cellák közt a folyosón.

Kivette a tükrét és megnézte magát benne.

„Ha nekem kellene már meghalnom. Ha én tudnám, hogy még öt napom van. Br...” — megborzadt.

Ebédre csilingeltek. A csajkákat a folyosóvégi padra vitte. Nemso-kára egy nagy vödört hoztak és valami szürke levesfélével megtöltötték belőle a csajkákat.

Az ő egyenként bevitte őket a cellákba, ahol az éhes rabok nekifeküdtek a majszoláshoz.

Mielőtt Hildegard cellájába lépett, kopogott mindig. Nagyon tisztelte és sajnálta Hildegardot.

„Szabad.”

Bevitte az ebédet.

„Tessék kisasszony, itt az ebéd” — szólt.

Hildegard könyvet olvasott, alig vette észre az őt, aki tisztelettel és csendesen megállott az asztal mellett.

„Kihül az ebédje, kisasszony” — figyelmeztette újból Hildegardot az ő.

„Csakugyan enni is kell, hiszen ebből élnek az emberek, ezért élnek” — beszélt inkább magának Hildegard.

Az ő mindig beszélgethetett volna, de a nagy tisztelet belecsendesítette a mondanivalóját.

„Na, mi ujság, barátom?” — kezdte Hildegard.

„Meddig élek még, hány napom van még hátra?” — folytatta.

Nagyon szép volt. Az arca sápadtságát, rövidre nyírott haját, a nagy kérdésre nyitott szemét, a homlok sima fehérségét, a mindig nyugtalan kezét bámulta a jámbor ő.

Sose látott még ilyen szép lányt. És ennek meg kell halnia. Ez se-hogy se ment a fejébe.

Hildegard unalmasan kanalazta az ebédet. Megevett.

„Na ez is megvan. Most már csak négy ebédet kell még megennem” — mosolygott és ránézett az őre.

„Viheti kedves barátom a csajkát, nagyszerű ebéd volt. Az elnök se ehetett ma jobbat” — nevetett.

Az ő szalutált, kiment. Az ócska

lakatzár nyikorgott, mikor ráfordította az otromba kulcsot.

Hildegard tovább olvasott.

„Hiába, mégis csak jók az emberek, még a halálraitélteknek is kedvébe járnak” — szólt Hildegard.

Ma már siralomháznak hívták celláját. Bánatos gyertyákat tett az asztalra az ő.

„Jaj, de megható” — gunyoló-dott Hildegard, aki ma különösen jókedvű volt.

A fogházfelügyelő is meglátogatta, sokáig könyörgött Hildegardnak, hogy kíváncsion már valami utolsót. A Halálraitéltek utolsó kívánságát teljesítik.

„Ha már ilyen tradíció ez maguknál, hát küldjenek estére egy pohár jó limonádét” — szólt amikor végre engedett a felügyelő unszolásának.

Olyan komolyan mondta, hogy a fogházfelügyelő elhitte neki és egy egész korsó limonádét küldött neki.

A szomszéd raboknak is átküldött egy-egy pohárral, had igyanak az egészségére.

Az ő majd elpityeredett a nagy bánkódásban.

„Miért szomorkodik úgy kedves barátom. Csak nem sajnál egy anarchistát. Hogy szabad a rend ilyen derék őrének, egy anarchistát sajnálni? — kacagta a buslakodó őt.

Az nem szólt, csak nézte Hildegardot. Azután kiment a cellából. Idegesen járt fel és alá a folyosón. Valamit tervezgetett. Mosolygott, elsápadt.

A cellából kihallatszott Hildegard jókedvű dudolgatása.

Körülnézett a folyosón. Senki. A cellákban aludtak a rabok.

Hildegard cellája előtt megállt figyelni. A kis nézőkén bekukucskált. Sötétség volt a cellában. Előhuzta a kulcsait. Lassan, óvatosan felzárta az ajtót. Lábujjhegyen odament Hildegard fekvőhelyéhez. Hallgatódzott. Hildegard mélyen aludt, ráfekttette a köpenyegét. Most lépteket hallott a folyosó végén. Az ajtóhoz tipegett. A léptek megint elhaltak.

Remegett az ő.

Visszament a Hildegard fekvőhelyéhez.

Egy percig bámészkodott a söté-

(Folytatás a 17-ik oldalon.)

A fehér cár katonája

— Északi mese egy szép orosz kémnőről. —

Ez az elbeszélés egy rendkívüli érdekes és izgalmas történet, amelyhez hasonló csak igen kevés jelent még meg lapunk hasábjain. A történet fordulatos és eseményekben bővelkedő elbeszélés, telve a legszellemesebb és a legfrappánsabb jelenetekkel. A befejezés drámai erővel bontakozik ki és könnyet csal az olvasó szemébe...

Az asszony mosolyogva nézett az államtitkárra.

— Itthon vagyunk!

A férfi éhesen, sóvárogva nézte a pompás, kíváncsú nőt, ahogy lustán elnyúlt előtte.

— Ha szőlítani akarom a néma szerecsent, aki cigarettát hoz, hány-szor kell tapsolnom?

— A néma szerecsen ma kimenőt kapott. De azért nem marad cigarettá nélkül. Itt van.

Egy nagy, ezüst dobozt nyújtott oda neki. A dobozon korona volt és egy furcsa címer, amelyet sohasem látott az előtt. Levágott koronás fő arany tálcán. Semmi más.

Az államtitkár az egyik sárga selyemszékbe ült és cigarettára gyújtott. A nő szép és veszélyes volt, a vele való érintkezés szenvedélyes vágyakat ébresztett Tordayban. Ki ne lobbana forró szerelemre egy szép, viruló asszony iránt? Ki akadályozhatná meg ezt?

— Mégis nélkülözöm a néma szerecsent, — mondotta panaszos hangon Torday Ernő. — De remélem, hogy a palota udvarában legalább alabástrom medence van szökőkúttal.

Az asszony egy üvegből töltött a teafőző alá. Torday szerette volna megragadni és hevesen megcsókolni.

— Ragaszkodik a szökőkúthoz? — kérdezte az asszony és óvatosan meggyújtotta a borszeszt.

— Ragaszkodom hozzá. Ha ezeregyéjszakát játszunk, csináljuk lelkiismeretesen. Alabástrom medence és szökőkút nélkül nincsen keleti mese.

— Csakhogy ez nem keleti mese barátom, — mondotta rejtett tüzzel a szép nő és maga mellé vonta a férfit a kerevetre. Ernő pedig karjaiba szorította a karcsu testet s nyakát, arcát, keblét csókjaival borította. A nő, anélkül, hogy fölpillantott volna, folytatta:

— A keleti mesében ezüstösen kékes hold árasztja sugarait, a csillagok csodálatos fénnel tündökölnek a sivatag fölött és a

pálmák koronájában zefir játszik. Odakünn pedig most vihar tombol, mintha a zugó tenger csapkodná Izland szikláit. Maga egy északi mesébe jutott, barátom. Hallgasson csak.

Egy zongorához ült, amelyet Torday eddig nem vett észre. Az ujjai furcsa, szilaj akordokat ütöttek meg, azután énekelni kezdett. Kristálytisza, csodálatosan mély alt hangja volt, amely betöltötte a termet és a széllel egvűtt csörrentette meg az ablakokat. A férfi visszatartott lélegzettel figyelte. Sokat foglalkozott zenével és az első hangoknál tisztában volt azzal, hogy ez a nő, aki neki most északi balladákat énekel, istenadotta nagy művésznő.

Az asszony énekelt. Énekelt Oluf mesterről, a helgolandi kovácsról, akinek Odin lovát kellett megpatkolnia és aki csak akkor ismerte fel az Istent, amikor az már a vihar szárnyán nyargalt tovább Norvégiába a véres csatába. Énekelt az utolsó gótokról, amint dalolva haladnak le a Vezuv lejtőin, vállukon Tejával, a halott királlyal. Az utolsó gót király visszatér az északi erdőkre, koronája ott maradt Róma hazug falai között. És énekelte a bujdosó normanok dalát, akiket a kereszt és a barátok zsoltosmája elűzött német földről és akik hajlott orru hajókon térnek vissza az ős Thule sziget földjére. Ott, ahol a tűzhegy lángoszlopai jéghegyek között törnek fel a hideg, poláris égbolt felé, hol a vihar zug és a hullámok dörögnek, ott majd át fogják álmódni a hosszú téli éjszakát.

Az ének elhallgatott. Torday még jó ideig mozdulatlanul ült helyén. Az asszony ujjai a zongora billentyűit simogatták. Egyszerre felugrott.

— Elhiszi most már, hogy nincsen keleten? Hallja odakünn a vihart, mintha Izland hegyein törne meg. Csak északon érdemes élni. Itt minden megkövesült mozdulatlanság, amely mindent elsorvaszt és megöl. Hogy utálom ezt

a mozdulatlanságot. És nem lehet felkavarni, erősebb mind az emberi akarat... mindnyájunknál erősebb.

Egy gomb felpattant és vakilóan fehér keble elővillogott a könnyű bluzból. A férfi szomjas szemekkel nézte. Azután egy ugrással mellette termett és karjaiba kapta. Az asszony nem védekezett. A fiatalember reszkető kézzel hajlítta hátra a nő fejét, melynek sötétszőke hajkoronája már kibomlott. A feje engedett. A hosszú szempillák lecsukódtak és elfedték a sötétkek szempárt és az ajkak összeértek.

— Te... te... te...

A szenvedély tüze előntötte mindkettőjükkel. A két hatalmas érzésében mindent elfeledtek. Az asszony szóttan maradt. Átengedte magát az ölelésnek és viszonozta. Minden porcikája lázban égett és olyan erővel csókolta a férfit, hogy Torday ajkából kiserkedt a vér. A büszke, isteni nő e pillanatban gyöngé, szerelmes asszony volt... Igen, gyöngé, odaadó asszony, aki remegve ölelte a himmetelen testét. Ernő nem kevésbé szenvedélyes volt, mint az ismeretlen asszony s ez annál inkább előntötte, mivel hetek óta nem volt nőnél. A forró szerelmi édelgések a gyönyör forgatagába sodorta őket...

A nő a párnákra hanyatlott; az arca biborszínben lángolt s fényes, harmatos haja kék szemeibe csüngött. Ernő szeretettel simította hátra s epedő pillantással nézte.

— Énekelj még valamit, — kérlelte.

Az asszony tagadólag intett a fejével.

— Majd máskor.

Ismét hallgattak. Ernő végül megcsipte saját karját.

— Nem, nem álmodom, — mondotta majdnem csodálkozva. — Pedig az előbb már azt hittem, hogy mindez álom csupán.

Cigarettát keresett és a menyeczetet nézte.

— Egészen helyesen ítélte meg

a multkor, — mondotta azután, mintha önmagának beszélne. — Olyan voltam, mint amilyenek gondoltál. Felületes és önző. Sok nővel volt már dolgom, de egyikhez sem volt közöm. Jól ítélte meg. De most engem is elért a katasztrófa. Már tegnap sejtettem, hogy komolyan beléd fogok szeretni. És amióta énekeltél, tudom, hogy nem segíthetek magamon. Te vagy az igazi végzet. Csak neved. A végzet. Ostoba helyzet. Nem tudok róla semmit, még csak érdeklődnöm sem szabad, az egész úgy olyan, mint egy mámoros ópium álom... és én tudom, hogy ez lesz életem egyedüli komoly szerelme. Kétségbe ejtő.

A másik felkelt és az íróasztal elé ült. Egy papírvágó kést vett fel és azzal játszadozott.

— Ezt csak most hiszed, — biztatta. — Az alapterinészetet azonban senki sem változtathatja meg. Te sokkal önzőbb vagy, mintsem, hogy igazán tudnál szeretni. — Eddig én is azt hittem. De most érzem, hogy valami megváltozott bennem. Vannak asszonyok, akik kezének érintése sokkal finomabb és édesebb, mint mások mézédese csókja.

Dühösen dobolt a teásasztalon. — Szerelmes vagyok. Ugy fogok viselkedni, mint egy gimnazista. Nevetséges leszek. És nem tudok segíteni magamon.

Odalépett az asszonyhoz, aki félrehajtott fejjel várta a csókot.

— Vetközz le egészen, — kérlelte a férfi — vetközz le egészen, az lesz a legjobb.

Kioldozta a nő bluzát s szoknyáját. Ez a cselekedet majdnem megfosztotta az érzékeitől. Rózsásan villant elő a finoman reszkető test. Ernő a finom combokat csókjaival halmozta el, ami arcába kergette a vért a szép, fiatal nőnek. Mind a ketten reszkettek, mint a lázasok. A nő fényes, szőke hajtömege ráborult két kerek keblére. Ernő szenvedélyesen csókolt a értékes teremtés arcát, haját, ajkait...

— Haljunk meg kedvesem, — hörögte a nő, — szívd ki a véremet ajkaiddal! Meghalni akarok a kéj édes kimulásával.

— Te! Te! — kiáltott fel Torday, megijedve a szenvedély ezen kitörésétől. Magához huzta a reszkető nőt. A csipő megtárgult a hevesen hullámzó kebel alatt, melyre a sölétsszőke haj átlátszó

aranyfátyolként borult. A nő teli karjaival karolta át a férfi nyakát.

— Tégy a magadévá, — susogta, égő ajkait kedvesére tapasztva.

— Szeretsz? — kiáltott föl reszelve Ernő.

— Nem... fontos... ölelj! — könyörgött a nő, újra átkarolva az ifjút és ajkait csókkal lezárva.

Mindkettőjük testében nehéz kéjek küzdöttek. Mig a nőben az asszonyi szemérem küzdött az érzéki szenvedélyességgel, Ernőt a sovárgás kinozta a nő teste után. Végre összefonódva s némán dőltek el a puha ágyon...

Utána a nő eloltta.

— Mára elég. Éjfél rég elmúlt. Menned kell. Egy darabig elkísérlek, hogy haza találj.

— És mikor foglak ismét látni?

— Lássuk csak... Ma szombat van. Hétfőn nem, kedden nem... talán szerdán.

— Odáig nem birom ki.

— Sajnálom barátom...

Az államtitkár könyörögni kezdett. Az asszony végül beleegyezett, hogy hétfőn délután együtt teáznak a Tokatlianban. De ide nem jöhet... csak szerdán.

Egy negyedóra múlva Torday Ernő, a fiatal diplomata, a szakadó esőben a Taxim-tér sarkán volt. Az asszony egy másodperc előtt bucsuzott tőle könnyű csókkal. Ernő addig bámult utána, amíg a szeme meg nem fájdult a sötétiségtől, azután lehajtott fővel bandukolt hazafelé.

Komolyan szerelmes volt, egészen komolyan szerelmes.

*

Tordai Ernő besüppedt az egyik klubfotelbe és hangosan ásított. Aztán eszébe jutott az érdekes ismeretlenje. Ilyen sötétkék szeme nincs más senkinek.

Ebben a pillanatban hozzája lépett a külügyminiszter és rejtélyesen mosolygott. Elgondolkozva tekintett az ablakra, amelynek tábláin nagy esőcseppek kopogtak.

— Csunya idő volt tegnap este, mi? — kérdezte csendesesen.

Ernő gyanakodva pillantott reá.

— A Taxim-téren csunyan esett tegnap este, — folytatta az öreg diplomata.

— A Taxim-térem?... Miért éppen a Taxim-téren?... Mi baja van önnek a Taxim-térrel, kegyelmes ur? És hogy jutott éppen ez a név az eszébe.

A másik elmosolygott.

— A név mellékes fiam. A név mindegy.

Mégis csak szeretném tudni, hogy hogyan jött rá?

A külügyminiszter kiegyenesedett. A mosoly eltűnt az arcáról. Nagyon komolyan beszélt, majdnem ellenségesen, de mégsem volt rosszindulat a hangjában.

— Én pedig azt mondom önnek, titkár ur, hogy a név mellékes, — ismételte. — Csak a lényeg a fontos, sohasem a látszat. Ne higgyen a látszatnak, ami körülveszi. Ne higgyen főképp a nőknek!

— Ez majdnem úgy hangzik, mintha óva intene valakitől, kegyelmes ur?

A külügyminiszter ismét megázta a fejét.

— Egyáltalában nem. Amit mondtam, csak jóindulatu tanács volt, amelyet ugysem fog megfogadni.

Mielőtt még Torday folytathatta volna a beszélgetést, a külügyminiszter eltávozott.

— Mi baja van neki a Taxim-térrel? — gondolta a fiatal titkár. — Ugy beszél, mintha mindent tudna, amit csinállok. A Taxim-teret igazán nem értem. Határozottan ijesztetni akart. Hátha az én kékszemű barátnőm kalandornő? Hallottam már, hogy az ilyen kalandok néha nagyon rosszul végződnek. Valami diplomata el is tűnt egy légyotlon és holttestét később kihalászták a folyamból. Lehet, hogy az öregem többet tud erről, mint amennyit mondani akar és ezért figyelmeztet. Eh, miattam beszélhet. Nagyképű számár, aki azt hiszi, hogy allegóriákban kell beszélnie, különben nem tesz eléggé diplomatikus benyomást...

Torday Ernő két igen rossz napot töltött el. E két nap alatt leginkább szobájában feküdt a kezeveten és gondolkodott, hogy tulajdonképpen mi is történik vele. Kalandja van? Lehet kalandnak is nevezni, bár az ő szerepe nem nagyon aktív. Az asszony úgy bánik vele, mint ahogy ő bánt annakidején azokkal a kis masamodókkal, akikkel szóba állt egy félórára és azután egy hélig nem ismerte őket, amíg megint kellett. Ezt a masamódszerepet most valahogyan ő játsza és a kékszemű ismeretlenje láthatólag nem is tekinti másnak. Még csak azt a fáradságot sem vette ma-

gának, hogy szerelmet színleljen, ha csak öt percre is...

Szerelmes vagyok bele. Nem segíthetek magamon, szerelmes vagyok és minden pillanatban lírai verset írhatnék a sötétkék szemeihez. Az egyik ember tifuszt kap és a másik szerelmes lesz. Ezen, ugylátszik nem lehet segíteni.

Torday Ernőnek azelőtt voltak elméletei a nőkről. Három kategóriába osztotta őket, aszerint, hogy mit mondanak a döntő lépés után. Az egyik rész sir és azt kérdezi: „Ugye, megvet?” A másik azt rebegi: „Ugye, jó lesz hozzám?” A harmadik arra kíváncsi, hogy: „Ugye, szeret?” Torday gyakran jelentette ki, hogy ő mindezen kérdéseket halálosan unja és jóízű nőnek ilyenkor hallgatni kellene. Most azután tényleg találkozott egy ilyen jóízű nővel és egyszerre úgy találta, hogy ez a csendes tárgyla-gosság cinikus és sértő.

Sokáig kellett várnia és közben elmés párbeszédre tölte a fejét, amelyeket barátnőjével folytatni fog. Amikor azután az asszony végül megjelent, egészen butának érezte magát. Amaz különben is fáradtnak és idegesnek látszott.

— Már régóta vár?

— Szombat éjszaka óta.

— Alig bírtam eljönni, de nem akartam felülni. Valószínűleg nemsokára mennem is kell.

— Pedig én azt reméltem, hogy majd sétálunk egyet. Az idő egészen kitisztult.

— Majd máskor. Ma nem lehet.

Beöntötte a teáját. Mikor a kancát felemelte, Torday észrevette, hogy az ujjá reszket.

— Valami baja van?

— Nincs semmi bajom. Sokat szaladgáltam és kissé kifáradtam. Ez az egész.

Mohón megitta a teáját. Később cigarettát kért.

— Hát maga mit csinált? — kérdezte.

— Magára gondoltam.

— Ugyan...

— Becsületszavamra mondom. Mást sem tettem, mint hogy magára gondoltam.

— Elveszti az egyéniségét, barátom, ha így beszél...

— Azt hiszi, nem tudom? Egészen tisztában vagyok a tragédiámmal. Olvastam, hogy egy orvos tévedésből halálos mérget vett be és azután óráról-órára figyelte magán a tüneteket és feljegyezte

őket. Ilyen megmérgezett szervezet most az enyém.

— Majd talál ellenmérget. Itt nem kell sokáig keresnie.

— Nem fogok keresni. Nekem nem kell más... Csak maga.

Az asszony elnevelte magát.

— Az eset csakugyan súlyosnak látszik.

— A legsúlyosabbak közül való. Tudja, hogy min töröm tegnap este óta a fejemet? Hogy hogyan kér meg az ember feleségül valakit, akinek még a keresztnévét sem tudja.

— Remélem, nem én vagyok az a valaki?

A nő finom, nemes arcvonásai földöntúli mosolyba olvadtak be.

— De igen! — mondta rajongva Ernő. — Azért ne ijedjen meg, enyenlőre nem kérem meg, még tudok uralkodni magamon. Előbb-utóbb azonban erre is rákerül a sor.

— Nem fog reá kerülni!

Olyan határozott, olyan keményen, olyan ellenségesen hangzott ez a négy szó, hogy a fiatalember felütötte a fejét.

— Azért még nem kell darabokra tépnie.

Az asszony idegesen játszott a kanálával.

— Remélem, hogy mindez csak tréfa, — mondotta gyorsan. — Azt képelem, hogy jó emberismerő vagyok és hogy nem csalódtam magában. Maga nem lírai kedély. Keresi a kalandokat, de alapjában véve egészen mindegy magának, hogy ki a másik. Csak nő legyen és eléggé csinos. Szeretni pedig csak önmagát szereti.

— Kissé szigorúan ítélte meg, de nem tiltakozom. Csakugyan, ilyen voltam. De magában van valami, ami egészen furcsa érzéseket vált ki bennem. Olyan érzéseket, amelyekről nem is tudtam, hogy megvannak nálam. Mit szépítsük a dolgot, beleszerettem magába.

— Azt nagyon sajnálnám.

— Ah... igazán? És miért sajnálna?

— Mert én nem tudok mást adni, mint, amit adtam. Szerelmes nem vagyok és nem is leszek.

— Csak azt mondhatja, hogy most nem szerelmes. Hogy lesz-e, vagy nem, az más kérdés.

— Az én számomra ez sem kérdés. Biztosan tudom, hogy nem leszek.

— Az ilyesmit senkisémmel tudja biztosan.

— Én tudom.

Torday Ernő mosolygott. Ez a mosoly most már alázatos volt.

— Talán, ha nagyon szépen kérem, ad majd egy kis szerelmet is.

Az asszony figyelmesen nézte.

— Csakugyan, most van valami a szemeiben, ami a múltkor még nem volt, — mondta halkan. — Még utóbb csakugyan belém szeret.

— És az olyan nagy baj volna?

A másik bólintott.

Baj volna. Magának is, nekem is. Maga most azt hiszi, hogy bolond vagyok. Lehet, hogy igaza is van. De mit csináljak.

Vállat vont és maga elé bámult. Az arca egészen merev lett. Torday a teáskészlet alatt megfogta a kezét.

— Szeretem. Nagyon bután hangzik, de szeretem.

Valaki megállt az asztaluk előtt. Egy levelet tartott a kezében.

— Válasz nincs, — mondotta.

Az asszony arca azonnal megélénkült. Az ujjával tépte fel a borítékot, azután gyorsan átfutotta a sorokat.

— Mennem kell.

— Most? Azonnal?

— Azonnal. Valahol várnak.

Idegesen összegyűrte a levelet és ezüsttáskájába csukta. És ekkor az államtitkár egy másodpercig látta a borítékot és a címzést:

„Ankerström Sigríd urhölgynek”,

— volt a borítékra írva.

Ankerström Sigríd?

Már bucsuzott is.

— Látja, igazam volt, hogy nem akartam ma találkozni magával. Tudtam, hogy valami közbejön. Miért nem várt szerdáig?

— Én szerdán látni fogom?

Bólintott.

— Ismét a Taxim-téren?

— Nem. Szerdán várjon meg másutt. Talán az alagút bejáratánál.

— Nyolc órákor.

— Kissé később. Mondjuk fél kilenckor. De most szaladnom kell.

Sietve nyújtotta a kezét, de visszaadta Ernő szorítását.

— Isten megáldja, barátom.

És már el is tűnt a kávéházból.

(Folytatjuk.)

A GYÖNYÖR KAPUJA

— EREDETI KÉZIRAT —

Vasárnap volt, az erdőben minden némán pihent. Sem a favágók fejszecsapásai, melyek máskor betöltötték a levegőt, sem a szénégetők hangos munkája nem zavarta a csendet. Csak egy harkály kopácsolt valami távoli fatörzsön, a sűrűség mélyén halk csicseregés hallatszott, itt-ott cinege röpült át csicseregve a bokrok fölött, más madarak hangtalan szárnycsapással surrantak át a fák ágai között. Szél sem mozgatta a cserjés leveleit, melyek áthatolhatatlan zöld falként vették körül azt az eldugott kis fészekszerű tisztást, amelyen a leány mellett csillogó szemekkel, fölébredt szemekkel feküdt a fiu.

— Klára...

Ajkaival ráforrt a vérvörös, fiatal, bársonyos ajkakra és hisztérikus erővel szivta belőlük a vágyak gyönyörűségét. A csók még jobban felgyújtotta véréit, a leány tapadó közelsége megrészegette, hogy már azt sem tudta, mit tesz.

A csodálkozószemű szőke leány remegve engedte át magát a kéjes simogatásoknak, amelyekkel a férfi egész testét teleszórta, kemény keblecskéi lihegve tapadtak a fiu erős mellére, csak akkor kezdett védekezni, amikor annak kezei föltolták combjain a ruhát és ujjai vad erővel feszegették ingnadrágja gombjait.

De nagyon nehéz volt védekeznie.

A pillanatnak, a percnak gyönyörűsége, elkábitotta, ahogyan a fiu kezeit érezte, eddig soha nem érzett tüzek lobogtak föl és egész testében vérhullám öntötte el.

A fiu most saját ruháján babrált, később pedig Klára főliskoltott.

— Nem... az Istenért... Károly...

Combjai hirtelen feszességgel egymásba kapcsolódva és egymáshoz feszülve elállták az utat, de az ellenállás rövid volt. Megtörte azt a fiu vad tüze és a saját vágya. Kétségbeesett vad sikoltással vonaglott meg a virágos fűvön.

— Nem akarom, nem... és ha megteszed: meghalok, bizony Isten, meghalok...

A fiu remegve kereste meg a lázongó ajkakat és csókjaival zárta le őket. A fülébe sugott.

— Oh, hogy halnál meg a gyönyör, a kéjek kapujában... Csak ezután fogsz, csak ezután fogsz tudni élni...

Az ingnadrág ketté hasadt. Nyílásán szüzen, gömbölyűen bukott ki két duzzadt, hamvas, keménybimbós halom. A fiu beléjük temette arcát és beléjük harapott. A leány combjai kéjesen rángatództak szét. Vakító hófehér husa villogott a napsugárban.

Érezte, jön a vég. A jaj. A fáj. A gyönyör... igen, a gyönyör... érezte, hogy ott áll a kapunál... a gyönyör kapujánál... oh, olyan fájdalmas ez, ugy éget, kinez, roncsol, feszít, tép... egy sikoltás... jaj... jaj... vad lihegés, hisztérikus, percekig tartó borzongás: belépett a gyönyör kapuján. A nap ezer színben tört meg a bokrok reggeli harmatcseppjein...

*

Az öreg Walder kémlelve nézett leánya sápadt, gyűrött arcába, beteges szemeibe, nyugtalanul imbolygó tekintetbe.

— Beteg vagy, Klára?

A szemeit mereven egy, pontra szegző leány hirtelen félénken összeresztette.

— Nem... azaz, hogy... egy kicsit fáj a fejem...

Az öreg tovább kanalazta a vacsorát.

— De azért ehetnél, te is egy pár falatot!

— Köszönöm, apám, de nem... nem tudok enni...

Vacsora után mint mindig lehajolt leánya fölé, átölelte a nyakát és gyöngéden megcsókolta. Klára remegett, szemeibe könnyek szöktek és különös, vad szeretettel adta vissza a csókot. Azután gyorsan belépett szobájába, levetkőzött, még egy pár percig habozott, azután egy gyors mozdulattal kinyitotta a gázkályha csapját és belevetette magát az ágyba.

Takaratlanul feküdt félmeztelen hófehér teste a párnákon, minden hófehér volt, habos, csak az ingnadrág szélén volt egy pár sötét csepp. Szüzvér, a szerelem szent harmata, az első áldozás titkos

pecsélje. Kis melle zilálva imbolygott meg a könnyű selyem alatt, hófehér combjai szorosan egymáshoz tapadva pihenték az első és utolsó nagy ostrom nyilaló fájdalmait.

Mozdulatlanul feküdt párnáin, kezeit összekulcsolva tartotta a melle alatt és belebámult a kis ablak félhomályába, amelyen át a csendes szobába belopódzott néhány holdsugár. Hallotta, amint odakünn az apja lehámozza lábairól a nehéz cipőket, lépései ezután hangtalanok voltak. Jaj, csak be ne jöjjön ide, gondolta egyszer ijedten, de azután megnyugodott: hisz azt sohasem szokta. De hallotta egyszer az ebédő, máskor az előszoba ajtajának zaját, aszerint, hogy apja merre járt. Végre meglehetősen idő múlva megütötte fülét az ágy recsegése, amelyet minden este hallott, amikor apja lefeküdt.

Óra óra után mult, de szemére nem jött álom, csak mintha meglassudtak volna gondolatai, elhomályosultak volna érzései. Nem tudott már mozdulni sem, csak forró láz gyötörte, reszketett egész testében, néha pedig mintha hullaideg kezek szoritották volna össze torkát, nem tudott lélekzeni, fuldokolt egész percekig. Ajka szüntelenül mozgott hangtalan imában. Néha behunyta kis időre megmegránduló szemhéjjait, azután a kis ablakon keresztül ismét kitévedt már szinte merev tekintete a holdfényes éjszakába. Halvány fénysugár jelent meg az ablak szögletében, azután ismét eltűnt.

Klára szeme hisztérikus csökönyösséggel tapadt arra a helyre, ahol a fénysugár eltűnt. Nézett, nézett, keble zilált, combjai vad, utolsó tehetetlenséggel vonaglottak meg a hófehér lepedőn, torkát most még jobban összeszorította az ismeretlen fagyoskezü rém, fuldoklott, hörgött, szemei görcsösen meredtek az ablakra, ahol még egyszer megjelent a fény, félkör alakú, vakítófényességű sáv, mint egy hatalmas, büszke, kivilágított diadalkapu: a gyönyör kapuja...

Pék Dezső.

INDA, A RABSZOLGA

E. WEISSE. — NARCISSUS EREDETI FORDÍTÁSA

A gondosan ápolt virággrupok között kanyargó kavicsos uton egy leány és egy fiu sétált. A nagy Forum zaja nem hatolt el ideig, itt a kertben a sok virág között meleg, nyári csend ült. A leány tunikájának ráncai művésziesen voltak rendezve, mellén a két szárny találkozására közül kicsillant tizen-nyolcéves keblének hamvas fehérsege, azonban a többi egyszerű vonalakat a bő tunika magába rejtette. Lábából is csak a finom, keskeny, faszandálba bújtatott bokák csillantak elő. Kezében hosszuszáru gárdusz virágot forgatott és szórakozottan hallgatta a mellette haladó, nálánál nem sokkal idősebb fiu szavait. A fiu sovány, magas volt, csak tógája árulta el előkelő patricius családból való származását, amint észrevette, hogy a leány nem nagyon figyel reá, elhallgatott. Némán mentek így egymás mellett, már beértek a kert végén levő sűrű fák közé. A fiut nagyon bántotta, hogy kénytelen volt szavait abbahagyni és nonszókára meg is szólalt.

— Martia, ugy látom, téged nem nagyon érdekel a szerelem.

— Dehogyan nem, Sextus, csupán nem ebben a formában, ahogy te beszélsz róla.

— Hanem milyen formában? — csillant meg a fiu szeme és önkéntelenül is közelebb huzódott a leányhoz, hogy járás közben karjuk összeért.

— Nem tudom én azt neked szavakban elmagyarázni, tudod én még sohasem szerettem és én a szerelmet valahogy más, igen, egészen másképpen képzelem el.

— Pedig hidd el Martia, az a a legnagyobb szeretőm, mikor két testből ki lehet csíholni a két legmagasabb szikráját. Nézd Martia, csak ketten vagyunk, fiatalok vagyunk, én bebizonyítom neked, hogy neked van igazam — és karjával átkarolta annak karcsu derekát. A leány ellenkezni kezdett, de a vékony fiuban nagy erő ült és karjai erősen szorították a leányt.

— Engedj, Sextus, nem akarom,

— De miért ne, Martia, hisz te mondtad az előbb, hogy már szeretnél szeretni. Nos hát, most nincs itt senki, hát miért ellenkezel?

— Értsd meg Sextus, hogy nem akarom, és hagyj el!

— Nos, hát én nem engedlek, én szeretni akarok.

Dulakodni kezdtek és Martia már fogytán érezte erejét, mikor feltűnt a segítség egy rabszolga alakjában. Kezeivel magához intette és a következő percben a semmire sem számító fiut helyként kapta el hatalmas, izmos kezeivel. Eleresztette és aztán némán álltak mind a hárman. A fiuban a szégyen és a düh forrt, míg aztán megfenyegette a rabszolgát:

— Megállj te kutya, ezért még meglakolsz — és elindult, lassan eltűnt a fák mögött, lépéseinek zaja is elhalt már és ők ketten még mindig szótlanul álltak, míg a végleges távozását jelentő kerti ajtó csapódása fel nem riasztotta őket hangtalanságukból. Először a rabszolga mozdult meg, féltérde ereszkedve, alázattal csókolta meg urnője tógájának szegélyét és aztán távozni készült, de Martia megállította:

— Hogy hívják?

— Inda.

— Hogy hívják a hazáját?

— Nubia.

Elhallgatott kérdéseivel, csak nézte az előtte álló férfit, kinek minden ruházata csupán egy kis nadrág volt. Barna bőrű, hatalmas, széles vállu ember volt. Herkulesi termetén vastagon domborodtak ki izmai. Karjának ütése medvét ölt volna és mégis arcának vonásai végtelenül szelidek voltak. Martia elindult.

— Jer utánam Inda.

Az hűséges kutya módjára követte.

Egy kis tisztásra értek, hol Martia leült a dus föbe.

— Ül le mellém Inda és mesélj valamit hazádról.

Az is leült, megtartva a tisztes távolságot.

— Nem tudom, miről beszéljek, mi érdekli urnőmet?

— Inda, beszélj a szerelemtől, arról beszélj, hogy szeretnek Nubiában a lányok, az asszonyok?

És Inda mesélni kezdett.

— Odahaza messze Nubiában forrón süt a nap, égető a tüze. Odahaza Nubiában másképpen gondolkodnak a szerelemtől, mint itten

Rómában. Ott nem bűn a szerelem, mert azt is a Nagy Isten teremtette és ha ő teremtetted, akkor már nem bűn. Mikor a Nagy Isten, a Nap végigcsókol egy lányt izzó csókjával, a sugárral, az megérzi, hogy beléköltözött az a nagy, szent érzés, a Szerelem. Ugyanúgy végigcsókol a Nagy Isten egy ifjút is és a két szikra vonzódik egymáshoz. Egymásba szökken és este a tűznél, ha a leány leül a fiu gyékényére, akkor már éjszaka egymás karjaiban aludhatnak a nyilvánosság házában. Odahaza nem bűn az, ha egy lány odaadja magát egy fiúnak, akit szeret. A Nagy Isten különböző neműeknek teremtette az embereket, de a különbségeknek megteremtette kiegyensúlyozását is. Az izzó sugárból támad a szerelem, melynek gyermeke a kék...

Elhallgatott, aztán egy kicsit zavartan folytatta:

— De nem szeretném fecsegéssel unatni urnőmet.

— Beszélj, beszélj csak Inda, nem untatsz. Meséld, hogy szeretnek Nubiában a lányok? — És Martia mohón ifta be a szavakat.

— Odahaza, mikor szeretnek, nagyon szeretnek a lányok, szemérmesen és őszintén kínálják fel magukat, aztán vadul, forrón szeretnek, de a mámor hevében is megtartják nőies gyöngédségüket. Tüzes szenvedély és leányos szemérem csörgedezik vérükben. Csendesek, nem kihívók, nem mennek el az udvariatlanságig, de aztán forrók és szenvedélyesek kedvesek karjai között.

— A nubiai lányok szépek, hajuk koromfekete és fényes, mint az esti csillag, szemeik kék, villogók és mégis szemérmesen fordulnak a föld felé. Keblük kicsi, kemény, alakjuk, testük hajlékony, rugalmas, mint a párducé, mely a Nilusmenti bozótban csavarog. Öléjük erős, szerelmük forró.

Inda elhallgatott. Csend támadt. Martia lehunyt szemekkel feküdt a föben. Lecsukott szemhéjai mögött eléje rajzolódott a messzi Nubia, forró napjával és szép leányaival, akik szeretnek, szeretnek forrón és szemérmesen, vadul és gyengéden, tébolyultan és nőiesen.

Fiatal, érintetlen testében fölhalmozódott a vágy és ereiben megmozdult a vér. Nem bánta volna, ha most ez a hatalmas, izmos férfi reáborul, karjai közé szorítja úgy, hogy fájjon, hogy érezze erejét,

hogy felsikítsion, hogy szeresse... szeresse nagyon, vadul, forrón.

De Inda nyugodtan ült a helyén és Martiában a benső tüzet csak k:szökkenő mellhalmainak lázas emelkedése árulta el, egyszerre aztán megszólalt.

— Inda, menj, készítsd el a fürdőt.

Az felállt és elindult. A márvány medencébe langyos vizet engedett és abba ámbrát öntött. Aztán jött Martia, megállt Inda előtt.

— Inda, kapszold ki hátul tunikámat.

Az teljesítette a parancsot.

Martiáról lassan kezdett lehullni a lepel, mely fedte. Előbukkantak fehér, előugró kis mellei, a tunika lecsuszott és Martia ott állott fontoságos meztelenségében. Teste üde, tiszta volt és rózsás. Aztán lassan a vízbe ereszkedett.

Hol belemerítette magát, hol kibújt belőle. Ilyenkor a víz vékony erekben szaladt le kemény mellén.

Egyszer Martia meglepődve vette észre, hogy Indának le vannak csukva a szemei.

— Inda, te nem akarsz nézni engem?

— De igen, urnőm — válaszolt az.

Martia folytatta a fürdést, aztán kiszállt a vízből és Inda elé állt.

— Inda, kenjél be ámbrával.

Inda teljesítette a parancsot és kenni kezdte Martia testét. Az első érintésre mindketten megrázkódtak. Martia úgy érezte, mintha az ujjak nyomán seb támadna, mely égeti testét. Inda pedig ujjainak hegyén éles szurást érzett, mely a velőig hatolt.

Aztán simítani, kenni kezdte. Martia édes borzongatást érzett ereiben, mely mindég nagyobb és nagyobb gyorsaságra korbácsolta vérét.

Inda pedig szenvedett. Egy darabig még simította Martia csodás testét, aztán megállt, szeméből könnycepp gördült ki és halk hangon kérte:

— Urnőm, ne kinozz, kérlek!

Martia lehunyta szemeit és halk, fátyolozott hangon válaszolt.

— Nem akarok kinozni, Inda, — és kitérta szeliden karjait, — azt akarom Inda, hogy szeress!

Az ujjongva kapta fel és az erős, izmos férfitest ráborult Martia fehér, törekeny testére. Martia kéjes fájdalmában felsikított. Aztán szeretett vadul, tébolyultan de szérmésen.

A mámor után sokáig pihentek csendben, míg Martia megszólalt:

— Köszönöm néked Inda, hogy megtanítottál szeretni, ezért hálából szabaddá teszek és mehatsz haza, hazádba, a forró Nubiába, hol oly nagyon szeretnek a lányok, hová tudom, huz a szived, vagy... vagy pedig... Inda, itt maradsz továbbra

A SZENT PROSTITUCIÓ

A szekszuális élet egyik véglete a prostitúció: a szerelem templomában üzött s az ulolsó munkásnak, katonának és csöcseléknek is kijutó nemi kielégülést célzó intézménye még az ókori világ maradványa.

Sőt akkoriban szoros összefüggésben voltak a vallással, sok helyen valósággal a vallásból sarjadt ki a prostitúció és erről az érdekes, ugynevezett szent prostitúcióról akarok néhány érdekes dolgot megemlíteni.

A vallás védelme alatt az ókorban gyakran üztek nemi kicsapongásokat, misztikus varázsbáburkolva a legperverzebb fajtálankodásokra vetemedtek, nem riadva vissza a liliomtiprástól sem és behozva a jus primae noctis (az első éjszaka jogát) még egészen a múlt század elejéig, sőt némely helyen a múlt század közepéig, vagyis a jobbagyság felszabadításáig divott az az önkényjog, hogy a földesur magának vindikálta a menyasszony első éjszakáját.

Az ókorban Babilóniában és Asszíriában a női fajtálankodás különös Istar-tiszteletnek szolgált alapjául, mert Istar a kéjnők istenője volt s védenecit nemcsak örömlányoknak hívták, de papnőinek is tartották. Az ősi Napkelet templomai valóságos parfümös budoárok voltak s a főpapok nagyon szívesen szolgáltatták ki magukat papnők szüz testével. A brahman papok is bajadérokat nevelnek pagodáikban, akiket azután, miután elveszik szüzességüket, eladnak a testi szerelem céljaira.

Nikaraguában a leány nem megy férjhez, amíg legalább egy éjszakát nem töltött a pappal. Egyes pagodákban is a legnyilvánosabb vallásos prostitúció folyik. Siva utazó papjai nőtlének. Amikor pedig valamelyikük egyik hívének

is és szerelsz engemet, erősen, nagyon, úgy ahogy én szeretlek téged.

És Inda gondolkodás nélkül bukkolt a Martia lábaihoz.

— Nálad maradok Martia, mert szeretni, nagyon szeretni akarok téged.

—

házába lép, annak férfitagjai elhagyják a házat, otthagya a nőtagokat a szent férfiunak. Az előkelő birmán családok házassága előtt a főpaphoz küldik leányukat, hogy „a szüzesség elvételének tisztességében részesüljön”. Az első éj joga különben megilleti a kambadsiai papokat is.

A hindu öskönyvek részletes utasítást tartalmaznak a brahmanok (papok) számára, miképen ügyeljenek nemi kicsapongásaik közepette tekintélyük megvédésére. Nem tartja helyesnek, ha valaki alacsonyabbrendű vízfordonóval vagy szolgáló leánnyal a kielégülésig egyesül, legfeljebb ha minden udvarlás és körülrajongás nélkül a pillanatnyi felhevülés csillapításáról, de nem mélyebb gyönyörzéséről van szó. A hetérának azt az utasítást adja, hogy a paraszttal folytatott viszonyban hasonlóképen tartózkodjanak a bizalmasságtól és teljes odaadástól.

A római császárság idején még a legelőkelőbb nők is kitüntették szerelmükkel a félistennek tartott és rafinált thanmaturgokat.

Később azonban természetesen megtisztultak a vallások és kiválasztották magukból a prostitúciót, már csak azért is, mert az kezdett kibontakozni a vallás misztikus levegőjéből, mind természetesebb és emberibb lenni és a vallások sietve tagadták meg az utolsó kapcsolatot is vele, már csak tekintélyük és méltóságuk megvédésének érdekében is.

A szent prostitúció tehát eltűnt, mint lassan eltűnik Keletnek minden buja, kéjes, szerelemtől és mámortól izzó, varázslatos exotikum, hogy eljőve hozzánk és meghonosodva nálunk, szürkév, szomoruvá, szerencsétlenné válik...

L. K.

—

Pálfordulás

— Eredeti kézirat. — Irt: Égető Sándor. —

A fiu és a leány a pamlagon ültek és hallgattak. A szoba tágas ablaka nyitva volt és rajta beáradt a kert minden májusillata. Lassan-lassan eltűnt a horizont biborvörös felhőiben a nap, félhomályba borítva a szobát.

A fiatalok hallgattak. Mit és miről is lehetne beszélni ilyenkor, amikor leszáll az alkony, tavasz van, az ablakon beözönlik a buja májusillat, a tekintetek találkoznak és széldületes, mámoros csókban forrnak össze. Mert a tekintetek tudnak simogatni, tudnak ölelkezni, tudnak csókolódzni. És hogy minden finomságuk mellett mégis mennyi tűz, mennyi vágy, kéj és bujaság van ezekben a simogatásokban, csókokban, ölelkezésekben, azt csak a szerelmesek tudják...

A fiu halkán megfogta a leány kezét és óvatosan, gyöngéden meg-simogatta. Most sokáig így ültek tovább, kéz a kézben, de a leány lassan kivonta az övét és megbor-zongott.

— Fázik?

— Ne e-m...

Az este már egészen leszállt, a leány olyan volt könnyű, fehér ruhájában, mint egy csodálatos árnyék. Keble táján két szűz halom gömbölyödött ki csábitóan, szeméit behunyta és bőrén végigszaladt, mint a villanyos áram, benseje izgatott remegése.

A fiu közelebb huzódott hozzá.

— Ma irtam egy levelet haza, az édes anyámnak... Nem kíváncsi arra a levélre?...

— Mit irt?...

— Életem egyik közel jövőben megtörténő változásáról... elhoztam magának a levelet, mielőtt elküldöm, nagyon szépen kérném, olvassa el...

Papir zizegése hallatszott a csöndben és a leány csendes pihegése. Nem szólt, csak a kezét nyujtotta a fiu felé. Az odanyujtotta neki a levelet. Kezeik ismét összeértek egy pillanatra. És a leány elvesztette önuralmát. A fiu kezét két tenyere közé szorította, majd a mellére, azután az ajkára tapasztotta.

— Oh Bandi... Bandi...

A fiu egészen odasimult hozzá, kezével gyöngéden magához vonta a gyönyörűségében remegő fiatal testét, végigsimogatta a haját, homlokát, nyakát, kezét lesiklottak gömbölyű mellére és tenyerébe vette óva-

tosan a szűz halmokat. Érezte, hogy a közepükön megfeszül valami, megkeményedik és szinte átút a könnyű ruhán két bimbószertű pont.

A leány nehezen lélekzett és testét uj meg uj reszketések rázták meg, nagy kerek szemei fölnyitlak és hálá-lasan, alázatosan világítottak be a fiuéiba.

A fiu kezei most bekusztak a ruha alá, az ing mögött buja meleg csapta meg, a meztelen gömbök egyike tenyerébe bukkot és kibujtatta az ing és a ruha alól. A hófehér kebel mint egy sima, gömbölyű márványfelület tündöklött a sötétben, közepén egy halványrózsaszínű, nagy, kerek udvarból keményedett ki a fölízgatott bimbó.

— Elza...

A leány kivonta magát karjaiból és visszabujtatta meztelen keblecs-kéjét az ing alá. A fiu most átkarolta, ajkát az ajkára forrasztotta és szorosan egymáshoz tapadva, testüket a ruhán át őrlöngve érezve dülték végig a pamlagon...

A fák mögött odakün halkán ébredt meg a hold, a lombokon keresztülzizegett, egy pár ezüst sugár apró szentjánosbogárakkal szórva tele az egész kertet, amelyek állandóan vibráltak, változtak, mint egy a szerelmések nászágya fölött lobogó nyug-hatatlan örömmécses...

Az ajtó felől hirtelen gyors léptek hallatszottak, valaki megjelent a szoba ajtajában, egy kéz kinyult, a kapcsoló kattogott és a csillár fénye vakító fényözönbe burkolta a szobát. Elza anyja állt a küszöbön.

— Hát maguk itt vannak... és... és... — itt dadogva, remegve akadt meg a szava, mert meglátta teljesen a még mindig egymáshoz tapadt fiatalokat, akik most gyorsan igyekeztek rendbehozni magukat.

A fiu fölugrott, csapzott haját igyekezett hátrafésűlni kezével a homlo-káról. Elza fölült a pamlagon, lábaira huzta az ölelkezés hevében föl-tűrődött szoknyáját és lángvörös arcát szégyenkezve, némán temette egy diványpárnába.

Sárossyné egészen elsápadt a haragtól, a dühtől, a fölháborodástól, ádámcsutkája vad táncot járt torkában, hogy percekig meg sem tudott szólalni, szemei tűzben lobogtak, kéze önkéntlenül is öklöbe szorult.

— Mi történt itt?...

Hangja rekedt volt, fuldokló és

durva és vészesen csengett belé a csöndbe, mint a viharelőtti nyugalomba a falu vészharangja.

A fiu nagyot nyelt, aztán megszólalt.
— Nagyságos asszonyom... van szerencsém ezennel megkérni a kedves leánya kezét...

Sárossyné öklöbe szorult kezei lassan fölengedtek, sápadt arcába hirtelen visszatért a vérkeringés, villogó szemei mosolyra derültek és hangjában lágy meghatottság remegett, amikor egyik karjával a pamlagon szégyenkező leányát karolta át, a másikkal a fiatalember vállát veregette meg:

— Oh, ti rossz gyerekek, így meglepni az embert... oh kedves fiam...

Bibliai mese.

Mikor József július 15 én künn a mezőn beszélgetett az izmaelitákkal, hogy milyen jó volna ezen a pénztelen helyzeten segíteni, észre-vette, hogy testvérei jönnek.

— Stopp, — kiáltott fel örömmel — pénzhez fogok jutni.

— Uraim, — fordult az izmaeliták felé — nem lennétek hajlandók tíz darab testvéreimet megvenni. Mind életerős, munkaképes férfiu.

A vásár megtörtént és József a kapott pénzzel Egyiptomba szökött.

Itt, amíg pénze volt, jól élt, de mikor az elfogyott, belépett Potifár Adolf sajnágykereskedő irodájába, mint héber levelező. József nem becsülte meg magát ezen új állásában.

Ugyanis főnökének szép, ifju felesége volt, ki módfelett megnyerte tetszését. Egyszer, midőn főnöke nem volt odahaza, József meglátogatta a szép asszonyt és elkezdte ostromolni. Az asszony lármázott, fenyegetődzött, de magát meg nem adta. József ígért neki mindent, amit csak egy héber levelező ígérhet, bort, buzát, békességet, de az asszony hajt-hatatlan maradt. Erre József dühében lerántotta a bájos nő alsó szoknyáját és vad futásnak eredt.

Megvárta, míg főnöke hazaérkezik és ezen szavakkal állított be hozzá:

— Oh, uram, esméréd e ezen ruhadarabot? — S Potifár Adolf szólt:

— Hogy kérdezhetsz ilyet egy sajtkereskedőtől?... A szag után is ráismerek...

József pedig folytatá:

— Lásd, uram, mily hűtelen az asszonyi állat s mily buja. Egy szép est emlékeül ezzel ajándékozott meg...

Potifár rögtön hazarohant, a feleségét kidobta, Józsefet pedig megtette — főkönyvelőnek.

(Folytatás a 9-ik oldalról.)

tétbe, mintha tanácsot akarna kérni tőle.

Azután lehajolt Hildegard fölé, előbb tapogatózva átölelte két izmos karjával, felemelte és rohant ki a cellából, végig a folyosón, a szobája ajtaját berugta, rádobta Hildegardot a kikészített tarka ágyára és mint egy örült rárontott.

„Kisasszony, édes kisasszony, maga ugyanis meg akar halni holnap” — jajgatta, lihegte, hörögte az ő.

Hildegard most ébredt.

„Mi történt” — nézett körül a szobában. Sötétséget látott és szorításokat érzett.

„Én vagyok az, kisasszony, az ő. Én nem tudom... mit csináltam... de... de én már nem is vagyok ember” — dadogta és remegett mint egy szerelmes ménló. Csókolt és kéjelegve tapogatta Hildegardot.

Hildegard ordítani akart, de egy izmos tenyér ráfeküdt szordinóként a készülő ordításra. Most belecimpaszkodott az őr kivikszelt bajsúzába. Elkeseredetten védte a halálra tartogatott lányágát. Ficáncolt, védekezni próbált mindeképpen, karmolt, rugott. Azután elgyengült. Halálos bágyadtan feküdt a boldog ágyban és hallgatta a diadalmas paraszt dédelgető szavait.

Percekre elfáradt és újra meg újra feltombolt benne az őserő.

Beharapolt Hildegard vállába. Gyáva vér bugyborékol ki utána.

Az őrszobában boldog lakodalmat ült az élet.

Hildegardban is felülkerekedett a nő. Mint egy felszabadult rab-szolga őrvongott benne az élniakaró vágy.

Az őr kimerült. Kínózta, korbácsolta és felerőszakolta benne az elpihenő erőt.

Elfelejtette, hogy még ma meghal, vagy talán azért őrvongott benne az akarás.

A paraszt és az anarchista együtt aludtak egy tarkaágyas őrszobában.

Mint egy szétfosló felhő elomlott a sötétség. Már reggel volt.

Felébredtek a nehéz szeretés utáni álomból.

„Én megmentem az életnek. Nem bánom akármilyen történetem velem” — határozta el az ő.

„Menekülj, édes kisasszony, menekülj. Mehetsz. Szabad az utad

még” — szólt, könnyörgött, azután jámboran imádságra fogta a dolgot.

„Mindjárt, nem... még most nem akarok... nem... nem megyek... most... nem tudok elmenni... te... te mindenem...”

Az őr térdreborult előtte és úgy könyörgött:

„Menekülj... már világos a nap-pal... mindjárt érted jönnek... és elvisznek...”

Felzokogott.

De Hildegard nem ment.

„Gyere... te... gyere” — huzta magához ölelésre.

És tovább tobzódtak szemérmetlen szerelemmel.

A fogházban már készülődtek a kivégzésre, amikor valaki jelentette: megszökött az anarchista.

Örült futkosás támadt. Az őrt se találták.

„Háttha a szobájában van”. A folyosón kegyetlenül kopogtak a csizmák. Mindig közelebb hallották a lépéseket.

Összebujtak a paplan alatt és nevettek mint a gyerekek.

A bezárt ajtót kiszakították és két őr rontott be a szobába.

Megállt a szájuk a csodálkozásba.

„Rettenetes” — ordított az egyik.

„Né a szajháját, még az utolsó éjszakáját sem bírta ki egyedül. Ez már az igazi” — morgott a másik.

Ezen nagyot röhögtek.

Hildegardot kiráncigálták az ágyból. Durván huzzák kifelé a szobából.

Az ajtóban megfordult és sóhajjal, elbucsuzott az őrtől.

Az még mindig értelmetlenül bámulta. A cellájába vitték Hildegardot. Ott felöltözködött.

Egy pap jött be a cellába.

„Már meggyóntam” — kacagott és elküldte a papot.

Készen volt, szólt: mehetünk. Hat szuronyos őr közrefogta és vitték meghalni.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Szerkesztői üzenetek

Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet csak válaszbélyeg ellenében írunk.

V. Ilonka, (M. M. Sziget.) Egy bevált, a másik három sajnos nem jó. Nekünk nem szatirikus dolgok kellenek, hanem kizárólag olyan kéziratok, amelyek az erotikus irányt képviselik. Ezzel azonban nem mondtuk azt, hogy jó, de csakis jó szatírákat nem közlünk.

Sch. R., (Hust) Megkaptuk és valamelyik legközelebbi számunkban meg is jelenik. Nem muszáj nevével szignálni, ha nem akarja, de nekünk viszont a beküldő nevét feltétlenül tudnunk kell, mert névtelenül senkivel sem levelezhetünk.

OLASZ-ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy lapunk bármelyik **régebbi számát**

a kiadóhivatal 1 lira 50 cent **kedvezményes**

áron portómentesen szállítja. Ugyancsak megrendelhető a kiadóhivatalban lapunk

1926 és 1927 évi teljesévfolyama

a fenti kedvezményes árban, kötetenként 78 liráért. A két kötet egyszerre megrendelve 140 lira.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvekről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről megfelelő portó csatolandó.

A VILÁG LEÁNYA

— EREDETI KÉZIRAT —

Hallatszott, amint künn, a függöny mögött morajlik, zug, forrong a közönség.

Von Holder megszorította még egyszer Hilda kezét és fülébe sugta:

— Bátorság kis leány, bátorság... győzni fog...

Gyorsan visszasietett a színpalak mögé, a függöny fölemelkedett és Braun Hilda ott állt a közönség előtt. Az esti pazar villanyfényben még csodálatosabb jelenség volt, mint különben. Oly tűneményesen szép volt, hogy a legöregebb gourmandok is megdöbbentek. Az az izgalom, mely a szemében égett, csak vonzóbbá tette egyéniségét. Szabályosan hullámzó kemény keblére selyemruha simult könnyedén, mintha csak rá lenne lehelve. Gömbölyű, vakító fehérségű karjain ott táncolt a hatalmas csillárok káprázatos fénye.

Amikor a közönség meglátta, már óriási tapsba tört ki. Ez a taps csak a szépségének szólt. A másik, az előadás utáni taps-orkán pedig művészetének.

Óriási sikere volt.

Braun Hilda, az egyszerű szatócs leánya egyszerre nagy lett, híres lett, beérkezett.

Von Holder izgatottan szorongatta kezét a színpalak mögött. Hiszen a siker félig az övé volt, ezé az elegáns világfié, aki Hildát fölfedezte és úgy anyagiakkal, mint összeköttetései révén a sikerig segítette.

— Velem vacsorázik ugye, haza megyünk, hozzám, már mindenről gondoskodva van...

Kivülről még bezsongott a lassan távozó tömeg százai nem akaró ovációja. Hilda végigsimogatta tüzelő homlokát. A vér csak úgy tombolt ereiben, könnyű mámor tartotta hatalmában, keble, az a két durcás halom szinte szétfeszítette a finom, áttetsző selymet.

— Nem tudom... vár az apám künn...

— Majd haza megy... lemegyünk a hátsó lépcsőn, ott vár az autóm... ne felejtse el, most első kötelességei nem a szüleivel szemben vannak, maga már nem a kis szürke családé, hanem az egész világé... egy kincs, közös kincs... nagyszerű, gyönyörű, utólérhetetlen volt...

Hilda némán érezte, amint kö

penye vállaira borul, a férfi karjaiban viszi le az elhagyott sötét hátsólépcsőn, besüpped egy kényelmes ülésbe, az autó megindul, ő hátrajítja fejét az ülés puha párnájára, kezét szerelmesen csókolgatja a férfi szomjas szája és mentek...

A régi szürke polgárleány utolsó csatáját vívta az ünnepelt, nagy művésznővel, aki előtt nemsokára tömegek fognak meghajolni, aki nem is valakié, de mindenkié, az egész világé... hogy is mondta a férfi... kincs... közös kincs!...

Büszkén elmosolyodott magában, lassan kinyitotta a szemét, kivonta kezét a férfiéből.

Az autó nesztelenül suhant végig a fényárban uszó körutakon, a nesztelenül, feszes vigyázz-állásban álló paloták között.

Braun Hilda kivonta kezét a férfiéből és megsimogatta Von Holder arisztokratikus metszésű gyönyörű profilját...

*

Hilda hosszasan elnézte a mellette levő férfit.

Odakünn már hajnalodott, világos fények ostromolták derengve a férfiszoba leeresztett függönyét.

Reggel hanyagul öltözködött föl és hidegen csókolta meg a férfit, amikor pedig az uccára lépett, csak annyit érzett, hogy letörlesztett egy adósságot.

A uccán már utánafordult egy pár kíváncsi, megjegyzéseket hallott, a reggeli újságok címhasábján a saját nevét fedezte fel vastag betűkkel nyomottan, de az már mind hidegen hagyta. Nem nézett, nem figyelt sem jobbra, sem balra, büszkén, komolyan ment hazafelé.

*

Az öreg Braun egész éjjel nem aludt, csak a szobában járkált dühösen föl-alá.

— Csak kerüljön haza... megölöm... igenis elpusztítom... Még talán nem késő. Én vagyok az apja, az én leányom, azt tehetek vele, amit akarok...

Felesége, vézna kis asszony ijedten csittította. De az elkaptja botját és azzal hadonászott.

Az asszony reggel lefutott az uccára és ott leste leányát. Izgatottan

állt a kapuban, és ha lépteket hallott, minduntalan kikémlelt. Végre meglátta Hildát hazafelé közeledni és elébe sietett.

Hilda csak mosolygott, amint anyja eljajveszékelte mi történt az apjával és nyugodtan ment fölfelé a lépcsőkhöz. Az anyja siránkozva kérte ne menjen, várjon estélig, addig majd elszáll az öreg haragja, de Hilda szinte gunyosan mosolygott rá az öreg asszonyra és fölényesen intette le:

— Ne féljen, apa engem nem fog bántani!...

Olyan meggyőző erő volt ezekben a szavakban, hogy az asszony elhallgatott, de azért még ijedten és remegve kullogot leánya után...

Az öreg Braun messziről meghallotta és megismerte leánya lépéseit. Kissé összeszedte magát, úgy várta.

— Hol voltál?

Hilda nem dacoskodott, végtelenül bátor volt és komoly.

— Egy társasággal... szinigazgató, írók, művészek... ünnepeltek...

Az öregben forrt az indulat

— Többet ez elő ne forduljon... megtiltom... érted? Megtiltom...

Hilda hallgatott és szinte mosolyogva, sajnálkozva nézett a tajtékzó öregre, aki görcsösen szorongatta kezében a botját.

— Megtiltom... megértetted?

Csak most válaszolt Hilda.

— Nem...

Az öreg Braunt vad düh öntötte el a váratlan, hideg ellenállásra. Fölemelte a botot.

A gyönyörű leány nagy csodálkozó szemei gyenge mosolyra szelidültek, ajka meg sem rendült, keble büszkén domborodott ki ruhája alól, arcán ott tüzelt még a tegnapi vakító csillárfény, a taps, a siker, a diadal.

Az öreg ember megriadt. Nem merte megütni a leányt. Karja erőtellenül hanyatlott le, a bot kiesett kezéből.

Nem merte megütni.

Ez a szem... szája... alak... termet... nem, ez nem az ő leánya, ez már nem az ő leánya, a sikeré, a mámoré, a tapsoké, a közönségé, mindenkié, az egész világé...

Pék Dezső.

A mélység felé

Ezt a címet viseli **Győry Endre** új regénye, amelyet a közel jövőben fogunk folytatásokban lapunk hasábjain közölni.

A mélység felé

egy nagyszabású, a mai modern életből vett regény, amely **Győry Endrének**, akitől olvasóközönségünk csak jót és mindig érdekeseget szokott olvasni, egyik legjobb és legtartalmasabb írása.

A mélység felé

című regény a mai idők modern életét viszi az olvasó elé, annak a modern életnek a célját, amit leginkább a nők rosszul fognak fel és rosszul értelmeznek.

A mélység felé

című regényben csupa új és érdekes szín vonul az olvasó elé. A vidékről felkerült fiatal leány a nagyvárosban megtalálja mindazt, amiről otthon, a csendes akácfák árnyékában álmodozott. A nagyvárosi élet magával sodorja a temperamentumos nőt és viszi

A mélység felé

Önérzete azonban sokszor fellázad. Nem akarja szerelmét megfizettetni és inkább küzd az éhség, a sok megpróbáltatás ellen és minden erejével azon van, hogy dacára modern felfogásának, tisztességes munkával tartsa fenn önmagát.

A mélység felé

című regényben felvonulnak a nagyváros bohémjei. Írók, lapkiadók, festők és az ezekkel mindig jó barátságban élő gazdag bankigazgatók. Akik **Győry Endre** írásait szeretik olvasni, — és lapunk olvasói kivétel nélkül szeretik **Győry Endre** regényeit — azoknak

A mélység felé

c. regény sok kellemes órát fog szerezni. A nagyszabású regényt két részben közöljük és az első rész közlését egyik közeli számunkban fogjuk megkezdeni. Felhívjuk tehát olvasóink figyelmét, hogy a regény megjelenését kísérik figyelemmel.

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése).

Fratii Győrfy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és úri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árk
mellett.

Szlovenszkói olvasóink!

Pompás képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Egy sorozat, 10 darab 70 kor.

Pénz a Leszámitoló és Köz-
gazdasági bankba, Kosice
fizetendő be, postán.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Temesváron és Szovátafürdőn

keresünk

szép testű, nem túl kövér

nőket

modellnek, akiket akt, vagy fél-
aktba levehetünk. Arc nem
látszik. Diszkrécio.

Amatőr vagy hivatásos fényké-
pészeknek ily munkáit díjazzuk.

A legelegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után készíti

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II., Str. 3 August (Andrássy ut) 16 szám.

Németországi fehérnemű szakember! (28)

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyserelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tizséri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antisze-
ptikus kátrányszappannal, manikűr, ondolás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépítse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNA, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés Kez. les
előtt után